

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД СЬВ. МАТТЕЯ.

¹ Книга родоводу Ісуса Христа, сина Давидового, сина Авраамового.

² Авраам породив Ісаака; а Ісаак породив Якова; а Яков породив Юду та братів його;

³ а Юда породив Фареса та Зару від Тамари; а Фарес породив Єсрома; а Єсром породив Арама;

⁴ а Арам породив Аминадава; а Аминадав породив Насона; а Насон породив Салмона;

⁵ а Салмон породив Вооза від Рахави; а Вооз породив Овида від Рути; а Овид породив Єссея;

⁶ а Єссеї породив Давида царя; а Давид цар породив Соломона від Урієвої;

⁷ а Соломон породив Ровоама; а Ровоам породив Авію; а Авія породив Асу;

⁸ а Аса породив Йосафата; а Йосафат породив Йорама; а Йорам породив Озію;

⁹ а Озія породив Йоатама; а Йоатам породив Ахаза; а Ахаз породив Єзекію;

¹⁰ а Єзекія породив Манассію; а Манассія породив Амона; а Амон породив Йосію;

¹¹ а Йосія породив Єхонію та братів його, під час переселення у Вавилон;

¹² а після того, як переселено їх у Вавилон, Єхонія породив Салатіїла, а Салатіїл породив Зоровавеля;

¹³ а Зоровавель породив Авіюда; а Авіюд породив Єліякіма; а Єліякім породив Азора;

¹⁴ а Азор породив Садока; а Садок породив Ахима; а Ахим породив Єліюда;

¹⁵ а Єліюд породив Єліазара; а Єліазар породив Маттана; а Маттан породив Якова;

16 а Яков породив Йосифа, чоловіка Маріїного, що від неї родивсь Ісус, на прізвище Христос.

17 То всіх родів од Авраама до Давида чотирнайцять родів; а від Давида до переселення у Вавилон чотирнайцять родів; і від переселення у Вавилон до Христа чотирнайцять родів.

18 Різд во ж Ісуса Христа стало ся так. Скоро Його матір Марию заручено Йосифові, перш ніж вони зійшли ся, постережено, що вона мала в утробі від сьвятого Духа.

19 Йосиф же, чоловік її, будучи праведний, і не хочючи ославити її, хотів був потай відпустити її.

20 Та як він про се думав, аж ось явивсь йому вві сні ангел Господень, глаголючи: Йосифе, сину Давидів, не бій ся взяти до себе Марию, жінку твою; бо що в ній зачалось, те від сьвятого Духа.

21 І вродить вона сина, і даси йому імя Ісус; бо він спасе людей своїх од гріхів їх.

22 Усе ж се стало ся, щоб справдилось, що промовив Господь через пророка, глаголючи:

23 Ось діва мати ме в утробі, і вродить сина, і дадуть йому імя Емануїл, що перекладом є: З нами Бог.

24 Прокинувшись тоді Йосиф од сна, зробив так, як ангел Господень повелів йому, й узяв до себе жінку свою;

25 і не знав її, аж поки вона вродила сина свого перворідня, і дав йому імя Ісус.

2

1 Як же народивсь Ісус у Витлеємі Юдейському за царя Ірода, прийшли мудрці зі сходу в Єрусалим,

2 говорячи: Де народжений цар Жидівський? бачили бо ми зорю його на сході, й прийшли поклонитись йому.

³ Почувши ж цар Ірод, стрівожив ся, і ввесь Єрусалим із ним.

⁴ І, зібравши всіх архиєреїв і письменників людських, допитував ся в них, де Христу родити ся.

⁵ Вони ж казали йому: В Витлеємі Юдейському, бо ось як написано в пророка:

⁶ І ти, Витлеєме, земле Юдина, нічим не гірша єси між князями Юдиними; бо з тебе прийде гетьман, що старшинувати ме над народом моїм Ізраїлем.

⁷ Закликавши тоді Ірод тайкома мудрців, пильно в них випитував, якого часу показалась зоря.

⁸ І послав їх у Витлеєм, і каже: Йдїть та розпитайтесь пильно про те хлопятко; а як знайдете, принесїть мені звістку, щоб і мені пійти поклонитись йому.

⁹ Вони ж, вислухавши царя, вийшли; коли се зоря, що бачили на сходї, йде поперед них, поки прийшла та й стала зверху, де було хлопятко.

¹⁰ Побачивши ж вони зорю, зрадїли вельми великою радістю.

¹¹ І, ввійшовши в господу, знайшли хлопятко з Мариею, матїрю його, й, припавши, поклонились йому; й, відкривши скарби свої, піднесли йому дари: золото, ладан і миро.

¹² І, бувши остережені вві сні, не вертатись до Ірода, вернулись в свою землю иншим шляхом.

¹³ Як же вони вийшли, ось ангел Господень являєть ся Йосифові вві сні, глаголючи: Встань, візьми хлопятко й матїр його, та втікай в Єгипет, і перебудь там, поки сповіщу тебе; бо Ірод шукати ме хлопятка, щоб убити його.

¹⁴ Він же, вставши, взяв хлопятко й матїр його в ночі, та й пійшов у Єгипет.

¹⁵ І пробував там аж до смерти Іродової, щоб справдилось, що сказав Господь через пророка,

глаголючи: Із Єгипту покликав я сина мого.

¹⁶ Бачивши тоді Ірод, що мудрці насміялись із него, розлютував ся вельми, та й послав повбивати всіх дітей у Витлеємі й у всіх границях його, од двох років і менше, по тому часу, що про него він пильно довідував ся в мудрців.

¹⁷ Тоді справдилось, що промовив Єремія пророк, глаголючи:

¹⁸ Чути в Рамі голосінне і плач і тяжке наріканне: Рахила плаче по дітях своїх, і не дає розважати себе, бо їх нема вже.

¹⁹ Як же вмер Ірод, ось являєть ся ангел Господень уві сні Йосифу в Єгипті,

²⁰ глаголючи: Устань, та візьми хлопятко й матір його, та йди в землю Ізраїлеву: бо ті померли, що шукали душі хлопятка.

²¹ І встав він, і взяв хлопятко й матір його, та й пійшов у землю Ізраїлеву.

²² Та, почувши, що Архелай царює в Юдеї замість батька свого Ірода, побоявсь йти туди; а, бувши остережений уві сні, звернув у сторони Галилейські:

²³ і, прийшовши, жив у городі, що його звали Назарет, щоб справдилось сказане в пророків: Що звати меть ся Назореем.

3

¹ Того часу прийшов Йоан Хреститель, проповідуючи в пустині Юдейській,

² і глаголючи: Покайтесь: наближилось бо царство небесне.

³ Се ж бо той, про кого казав пророк Ісаїя, глаголючи: Голос покликаючого в пустині: Приготовте дорогу Господню, правими робіть стежки Його.

⁴ Сам же Йоан мав одержу свою з верблюжого волосу, й шкур'яний пояс на поясницї своїй; а їдоу його була сарана та дикий мед.

⁵ Тодї виходили до него Єрусалим, і вся Юдея, і вся околиця Йорданська,

⁶ і хрестились в Йорданї від него, сповідаючи гріхи свої.

⁷ Та, бачивши він, що багато Фарисеїв і Садукеев приходило до хрещення його, сказав до них: Кодло гадюче, хто остеріг вас, щоб утікали від настагаючого гніва?

⁸ Принесіть же овощ достойний покаяння;

⁹ і не думайте казати в серці своєму: В нас батько Авраам; бо я вам кажу, що Бог зможе з сього каміння підняти дітей Авраамові.

¹⁰ Вже ж і сокира коло кореня дерева лежить; тим кожне дерево, що не дає доброго овощу, зрубують, та й кидають ув огонь.

¹¹ Я оце хрещу вас водою на покаянне; а Той, що йде за мною, потужніший від мене; недостоен я Йому й обувя носити: Він вас хрестити ме Духом сьвятим та огнем.

¹² У руці в Него лопата, й перечистить Він тік свій, і збере пшеницю свою в клуню, а полову спалить огнем невгасимим.

¹³ Приходить тоді Ісус із Галилеї на Йордан до Йоана, охреститись від него.

¹⁴ Та Йоан не допускав Його, говорячи: Мені самому треба в Тебе хреститись, а Ти прийшов до мене?

¹⁵ Відказуючи йому Ісус, рече до него: **Допусти тепер, бо так годить ся нам чинити всяку правду.** Тодї допустив Його.

¹⁶ І охрестившись Ісус, вийшов зараз із води; й ось

відчинилось Йому небо, і побачив він Духа Божого, що спустивсь як голуб, і злинув на Него.

¹⁷ І ось голос із неба, глаголючи: Се мій Син любий, що я вподобав Його.

4

¹ Тоді повів Ісуса дух у пустиню на спокусу дияволську.

² І постив він сорок днів і сорок ночей, потім забажав їсти.

³ І прийшовши спокусник до Него, каже: Коли ти Син Божий, звели сим камінням зробитись хлібом.

⁴ Він же, озвавшись, сказав: **Писано: Не самим хлібом жити ме чоловік, а кожним словом, що виходить із уст Божих.**

⁵ Тоді диявол бере Його в сьвятий город, і ставить Його на церковнім крилі,

⁶ і каже до Него: Коли ти Син Божий, кинь ся вниз, писано бо: Що накаже про Тебе ангелам своїм, і на руках понесуть Тебе, щоб не вдаривсь часом об камінь ногою Твоею.

⁷ Рече йому Ісус: **Писано знов: Не спокушуй Господа Бога твого.**

⁸ Знов бере Його диявол на гору височенну, й показує Йому всі царства на сьвітї й славу їх;

⁹ і каже до Него: Оце все дам тобі, коли, припавши, поклониш ся мені.

¹⁰ Рече тоді йому Ісус: **Геть від мене, сатано! писано бо: Господу Богу твоєму кланяти меш ся, і Йому одному служити меш.**

¹¹ Зоставив тоді Його диявол, і ось ангели приступили й служили Йому.

¹² Як же почув Ісус, що Йоана видано, то перейшов у Галилею;

13 і, покинувши Назарет, пішов і пробував у Капернаумі, що при морю, у границях Завулону та Нефталіма:

14 щоб справдилось слово Ісаї пророка, глаголючого:

15 Земля Завулону і земля Нефталім, на морському шляху, за Йорданом, Галілея поганська;

16 люде сидячі в темряві побачили світло велике, й тим, що сидять у країні й тіні смертній, засяло світло.

17 З того часу почав Ісус проповідувати й глаголати: **Покайтесь, наближилось бо царство небесне.**

18 І, йдучи Ісус попри море Галілейське, побачив двох братів, Симона, званого Петром, та Андрея, брата його, що закидали невід у море; були бо рибалки.

19 І промовив до них: **Ідїть за мною, то зроблю вас ловцями людськими.**

20 Вони ж зараз, покинувши неводи свої, пішли слідом за Ним.

21 І, йдучи звітїля, побачив інших двох братів, Якова Зеведеєвого та Йоана, брата його, у човні з Зеведеєм, батьком їх, як налагоджували неводи свої; і покликав їх.

22 Вони ж зараз, покинувши човен і батька свого, пішли слідом за Ним.

23 І ходив Ісус по всій Галілеї, навчаючи по школах їх, і проповідуючи євангелію царства, та сціляючи всякий недуг і всякі болесті поміж людьми.

24 І розійшлась чутка про Него по всій Сирщинї; й приводжено до Него всіх недужних, що болїли всякими болєщами та муками, й біснуватих, і місячників, і розслаблених; і сціляв їх.

25 І йшло за Ним пребагато народу з Галілеї, й з

Десятиграду, й з Єрусалиму, й з Юдеї, й зза Йордану.

5

¹ Побачивши ж народ, зійшов на гору, і, як сів, приступили до Него ученики Його;

² і відкрив Він уста свої, і навчав їх, глаголючи:

³ Блаженні вбогі духом, бо їх царство небесне.

⁴ Блаженні сумні, бо такі втішаться.

⁵ Блаженні тихі, бо такі осягнуть землю.

⁶ Блаженні голодні й жадні правди, бо такі наситяться ся.

⁷ Блаженні милостиві, бо такі будуть помилувані.

⁸ Блаженні чисті серцем, бо такі побачать Бога.

⁹ Блаженні миротворці, бо такі синами Божими звати муть ся.

¹⁰ Блаженні, кого гонять за правду, бо їх царство небесне.

¹¹ Блаженні ви, коли вас безчестити муть, та гонити муть, та казати муть на вас усяке лихе слово не по правді, ради мене.

¹² Радуйтеся і веселіться: бо велика нагорода ваша на небі; так бо гонили й пророків, що бували перше вас.

¹³ Ви сіль землі; коли ж сіль звітріє, то чим солити? Ні-на-що не годить ся тоді вона, тільки щоб викинути геть і щоб топтали її люде.

¹⁴ Ви сьвітло сьвіту. Не може город сховати ся, стоячи на горі;

¹⁵ і, засьвітивши сьвічку, не ставлять під посудину, а на сьвічнику; то й сьвітить вона всім, хто в хаті,

¹⁶ так нехай сяє сьвітло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, й прославляли Отця вашого, що на небі.

17 Не думайте, що я прийшов знівечити закон або пророків; не прийшов я знівечити, а сповнити.

18 Істино бо глаголю вам: Доки перейде небо й земля, одна йота, або одна титла не перейде з закону, аж поки все станеть ся.

19 Тим, хто поламле одну найменшу з сих заповідей і навчить так людей, той звати меть ся найменшим у царстві небесному; а хто сповнить і навчить, той звати меть ся великим у царстві небесному.

20 Глаголю бо вам: Що коли ваша правда не переважить письменників та Фарисеїв, то не ввійдете в царство небесне.

21 Чували ви, що сказано старосьвіцьким: Не вбий, а хто вбє, на того буде суд.

22 Я ж вам глаголю: Хто сердить ся на брата свого без причини, на того буде суд; а хто скаже на брата свого: Рака,^{*} на того буде громадський суд; хто ж скаже: дурню, на того буде огонь пекольний.

23 Тим, коли принесеш дар свій до жертівні, й згадаєш там, що твій брат має що проти тебе;

24 зостав свій дар перед жертівнею, і йди геть, помирись перш із братом твоїм, а тоді прийди й подай дар твій.

25 Мирись із твоїм противником хутко, доки ти ще в дорозі з ним, щоб не віддав тебе противник судді, а суддя не віддав тебе осавулі (служі), і не вкинуто тебе в темницю.

26 Істино глаголю тобі: Не вийдеш звідтіля, доки не віддаси й останнього шеляга.

27 Чували ви, що сказано старосьвіцьким: Не чини перелюбу.

* 5:22 Безчесний.

28 Я ж вам глаголю: Хто спогляне на жінку жадібним оком, той уже вчинив перелюб із нею в серці своїм.

29 Коли ж око твоє праве блазнить тебе, вирви його, й кинь од себе; бо більша користь тобі, щоб один із членів твоїх згинув, а не все тіло вкинуто в пекло.

30 І коли права рука твоя блазнить тебе, відотни її, й кинь од себе; більша бо користь тобі, щоб один із членів твоїх згинув, а не все тіло твоє вкинуто в пекло.

31 Сказано ж: Що хто розводить ся з жінкою своєю, нехай дасть їй розвідний лист.

32 Я ж вам глаголю: Що хто розведець ся з жінкою своєю, хиба що за перелюб, доводить її до перелюбу; й хто ожениць ся з розвідкою, чинить перелюб.

33 Знов чували, що сказано старосьвіцьким: Не кленись криво, а сповняй перед Господом обітниці твої.

34 Я ж вам глаголю: Не клянїть ся зовсім: ні небом, бо воно престол Божий;

35 ні землею, бо вона підніжок ніг Його; ні Єрусалимом, бо се город великого царя;

36 ні головою твоєю не клянись, бо не зможеш зробити ні одного волоса білим або чорним.

37 Слово ж ваше нехай буде: так, так; ні, ні; бо що більш над се, те від лихого.

38 Чували ви, що сказано: Око за око, й зуб за зуб.

39 Я ж вам глаголю: Не противтець лихому, а хто вдарить тебе у праву щоку твою, повернись до него й другою.

40 І хто схоче судитись із тобою і зняти з тебе свиту, віддай йому й жупанок.

41 І хто силувати ме тебе йти милю, йди з ним дві.

42 Дай, хто в тебе просить, і хто хоче в тебе позичити, не одвертайсь од него.

43 Чували ви, що сказано: Люби ближнього твого, й ненавидь ворога твого.

44 Я ж вам глаголю: Любіть ворогів ваших, благословляйте, хто клене вас, робіть добро, хто ненавидить вас, і моліть ся за тих, що обижають вас і гонять вас;

45 щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі; Він бо велить сонцю своєму сходити над лихими й над добрими, й посилає дощ на праведних і неправедних.

46 Бо коли ви любите тих, що люблять вас, то за що вам нагорода? хіба й митники не те саме роблять?

47 І коли витаєте тільки братів ваших, то що надто робите? хіба й митники не так роблять?

48 Оце ж будьте звершені, як Отець ваш, що на небі, звершений.

6

1 Остерігайтесь подавати милостиню вашу перед людьми, щоб вони вас бачили; а то не мати мете ніякої нагороди від Отця вашого, що на небі.

2 Тим, коли подаєш милостиню, то не труби в трубу перед собою, як роблять лицеміри по школах та по улицях, щоб здобути слави в людей. Істино глаголю вам: Мають вони нагороду собі.

3 Ти ж, як подаєш милостиню, то нехай ліва рука твоя не знає, що робить права:

4 щоб твоя милостиня була потайна; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно.

5 І коли молиш ся, не будь таким, як лицеміри; бо вони люблять молитись, стоячи в школах та по

росхідних улицях, щоб їх бачили люде. Істино глаголю вам: Мають вони нагороду собі.

⁶ Ти ж, коли молиш ся, увійди в хатину твою та, зачинивши двері, помолись Отцю твоєму потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно.

⁷ Як же молитесь, то не говоріть багато, як погане: бо вони думають, що за довгі молитви будуть вислухані.

⁸ Не приподоблюйте ся ж до них; бо Отець ваш знає, чого вам треба, перш ніж просите в Него.

⁹ Тим же то моліться ось як: Отче наш, що на небі! Нехай святить ся імя твоє.

¹⁰ Нехай прийде царство твоє. Нехай буде воля твоя, як на небі, так і на землі.

¹¹ Хліб наш щоденний дай нам сьогодні.

¹² І прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим.

¹³ І не введи нас у спокусу, а ізбави нас од лукавого. Бо твоє єсть царство й сила, й слава по віки. Амінь.

¹⁴ Бо коли прощати мете людям провини їх, то й Отець ваш небесний прощати ме вам.

¹⁵ Як же не прощати мете людям провин їх, то й Отець ваш небесний не прощати буде провин ваших.

¹⁶ Коли ж постите, нехай не буде в вас, як у лицемірів, сумного виду: змінюють бо лица свої, щоб здаватись людям постниками. Істинно глаголю вам: Що мають вони нагороду собі.

¹⁷ Ти ж, коли постиш, намасти голову твою, і вмий лице твоє;

¹⁸ щоб не здавав ся людям постником, а Отцеві твоєму, що потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно.

19 Не збирайте собі скарбів на землі, де міль і ржа їсть, і де злодії підкопують ся і крадуть.

20 Збирайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні ржа не їсть, і де злодії не підкопують ся й не крадуть.

21 Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше.

22 Сьвітло тілу око; тим, коли око в тебе ясне, то й все тіло твоє буде сьвітле.

23 Коли ж у тебе око лихе, то й все тіло твоє буде темне. Тим, коли сьвітло, що в тобі, буде темрява, то яка велика се темрява!

24 Ніхто не може служити двом панам, бо, або одного ненавидіти ме, а другого любити ме; або до одного прихилить ся, а другим гордувати ме. Не можете Богу служити й мамоні.

25 Тим глаголю вам: Не журіть ся життем вашим, що вам їсти або пити; ані тілом вашим, чим зодягти ся. Чи душа ж не більше їжі, а тіло одежі?

26 Спогляньте на птаство небесне, що не сіють і не жнуть, ані збирають у клуню; от же Отець ваш небесний годує їх. А ви хиба не луччі від них?

27 Хто з вас, журячись, може прибавити собі зросту хоч на один локіть?

28 І одежею чого вам журитись? Придивіть ся до польових лилій, як вони ростуть; не працюють, ні прядуть;

29 глаголю ж вам: Що й Соломон у всій славі своїй не одягавсь так, як одна з них.

30 Коли ж Бог так з'одягає польове зілля, що сьогодні воно є, а завтра вкинуть його в піч, то чи не більше ж з'одягати ме вас, маловірні?

31 Тим же то не журіть ся, кажучи: Що їсти мем? або: Що пити мем? або: Чим зодягнемось?

32 Про все таке побивають ся погане; бо Отець ваш небесний знає, що вам усього того треба.

33 А шукайте перш царства Божого та правди Його; се ж усе додасть ся вам.

34 Оце ж не журить ся про завтра; бо завтра журити меть ся само про своє. Доволі в кожного дня лиха свого.

7

1 Не судіть, щоб вас не суджено.

2 Бо яким судом судите, вас судити муть; і якою мірою міряєте, вам одміряєть ся.

3 Чого ж дивиш ся на порошину в оці брата твого, у своєму ж оці поліна не чуєш?

4 Або, як скажеш ти братові твоєму: Дай я вийму порошину тобі з ока, а он у тебе самого поліно в оці?

5 Лицеміре, перш вийми в себе самого з ока ломаку; тоді добре бачити меш, як вийняти братові твоєму з ока порошину.

6 Не давайте сьвятого собакам, і не кидайте ваших перел перед свинями, щоб не потоптали їх ногами своїми й, обернувшись, не порвали вас.

7 Просіть, то й дасть ся вам; шукайте, то й знайдете; стукайте, то й відчинить ся вам:

8 кожен бо, хто просить, одержує; і хто шукає, знаходить; і хто стукає, тому відчиняють.

9 Або, чи є між вами така людина, що в неї син попросить хліба, а вона подала б йому каменя?

10 або коли попросить риби, а вона подала б йому гадюку?

11 Коли ж ви, будши лихими, умієте давати добрі дари дітям вашим, то чи не більше ж давати ме все добре Отець ваш, що на небі, тим, хто просить у Него?

12 Оце ж, усе, що бажаєте, щоб робили вам люде, так і ви робіть їм; се бо єсть закон і пророки.

13 Увійдьте вузкими дверима, бо широкі ті двері й розлога та дорога, що веде до погибелі, й багацько таких, що ними входять:

14 вузкі бо ті двері, й тісна та дорога, що веде до життя, і мало таких, що їх знаходять.

15 Остерігайтесь лжепророків, що приходять до вас ув одежі овечій, а в середині вони вовки хижі.

16 Познаєте їх по овощам їх. Чи збирають виноград із тернини, або фіги з босяків?

17 Так усяке добре дерево родить овощ добрий, а пусте дерево родить овощ лихий.

18 Не може добре дерево родити лихого овощу, ані пусте дерево родити овощу доброго.

19 Усяке дерево, що не родить доброго овощу, рубають і кидають ув огонь.

20 Оце ж по овощам їх познаєте їх.

21 Не кожен, хто говорить до мене: Господи, Господи! увійде в царство небесне, а той, хто чинить волю Отця мого, що на небі.

22 Многі казати муть до мене того дня: Господи, Господи, чи не в твоє ж ім'я ми пророкували? й не твоїм імям біси виганяли? й не твоїм імям великі чудеса робили?

23 І промовлю тоді до них: Ніколи я вас не знав; йдіть од мене, ви, що чините беззаконне.

24 Оттим же, всякий, хто слухає сі слова мої й чинить їх, того уподоблю я чоловікові мудрому, що збудував свій будинок на камені;

25 і полили дощі, й надійшла повідь і забуяли вітри, й наперли на той будинок; та й не впав він; бо основано його на камені.

26 А всякий, хто слухає сі слова мої, та й не чинить їх, уподобить ся чоловікові необачному, що збудував свій будинок на піску;

27 і полили дощі, й надійшла повідь, і забуляли вітри, й наперли на той будинок; і впав він, і велика була руїна його.

28 І сталось, як скінчив Ісус оці слова, дивувався народ наукою Його:

29 бо Він їх навчав, яко маючий власть, а не як письменники.

8

1 Як же зійшов з гори, багато народу йшло слідом за Ним.

2 Коли се приступив прокажений і вклонивсь Йому, кажучи: Господи, коли хочеш, то зможеш очистити мене,

3 І простяг Ісус руку, й приторкнувся до него, й рече: **Хочу, очистись**. І зараз очистилась проказа його.

4 І рече до него Ісус: **Гледи ж, не кажи нікому, а йди та покажись священникові, й принеси дар, який повелів Мойсей на свідкування ім.**

5 А як увійшов Ісус у Капернаум, приступив до Него сотник, благаючи Його,

6 й говорячи: Господи, слуга мій лежить дома розслаблений, і тяжко мучить ся.

7 І рече до него Ісус: **Я пійду та сцілю його.**

8 Озвав ся же сотник і сказав: Господи, не заслужив я того, щоб Ти ввійшов під мою стелю; а промов одно слово, то й одужає слуга мій.

9 Бо сам я чоловік під властю, і маю воїни під собою; і скажу сьому: Йди, то й іде; а другому: Прийди, то й прийде, а служі моєму: Роби те, то й робить.

10 Почувши се Ісус, дивувався, і рече до тих, що йшли слідом за Ним: **Істино кажу вам: Навіть в Ізраїлі не знайшов я такої віри.**

11 І кажу вам: Що многі прийдуть од сходу й заходу, та й сядуть з Авраамом, з Ісааком і з Яковом у царстві небесному,

12 а сини царства будуть повикидані у темряву надвірню: там буде плач і скриготанне зубів.

13 І рече Ісус до сотника: **Йди, і, як вірував еси, станеть ся тобі.** І одужав слуга його тієї самої години.

14 І прийшов Ісус до Петрової господи, та й побачив, що теща його лежить у пропасниці.

15 І приторкнувсь до руки її, й покинула пропасниця її; й вставши вона, послуговала їм.

16 Як же настав вечір, приведено до Него багато біснуватих; і повиганяв Він біси словом, і сцілив усіх недужих;

17 щоб справдилось, що сказав Ісаїя пророк, глаголючи: Узяв Він на себе недуги наші, й поніс болеші наші.

18 Як же побачив Ісус великий натовп кругом себе, то звелів плисти на той бік.

19 І приступивши один письменник, каже до Него: Учителю, пійду слідом за Тобою, куди б Ти ні пійшов.

20 Ісус же рече до него: **Лисиці мають нори, й птаство небесне гнізда; Синові ж чоловічому ніде й голови прихилити.**

21 Другий же ученик Його каже до Него: Господи, дозволь мені перш пійти поховати батька мого.

22 Ісус ж рече до него: **Йди слідом за мною; нехай мертві ховають мерці свої.**

23 І, як увійшов у човен, поввіходили слідом за Ним ученики Його.

24 Аж ось схопилась велика хуртовина на морі, така що філя заливала човна; Він же спав.

25 І, приступивши ученики Його, розбудили Його,

кажучи: Господи, спаси нас: погибаємо.

²⁶ І рече до них: **Чого ви злякались, маловірні?** Тоді встав, і погрозив вітрам та морю; і настала велика тиша.

²⁷ Люде ж дивувались, говорячи: Хто се такий, що й вітри й море слухають Його!

²⁸ І як переплив на той бік у Гергесинську землю, зустріло Його два біснுவатих, що вийшли з гробів, вельми злющі, так що ніхто не важив ся ходити дорогою тією.

²⁹ І ось, закричали, говорячи: Що нам і Тобі, Ісусе, Сину Божий? чи на те прийшов еси сюди, щоб нас задалегідь мучити?

³⁰ Оддалеки ж од них пас ся великий гурт свиней.

³¹ А біси благали Його, кажучи: Коли нас виженеш, то дозволь нам увійти в гурт свинячий.

³² І рече до них: **Ійдіть**. І, вийшовши вони, увійшли в стадо свиняче: коли се увесь гурт свинячий кинувсь із кручі в море, та й потонув у воді.

³³ А пастухи повтікали й, прибiгши в город, розказали про все й про біснуватих.

³⁴ І ось увесь город вийшов назустріч Ісусові, а, побачивши Його, благали, щоб вийшов геть із границь їх.

9

¹ І ввійшов Він у човен, та й переплив, і прийшов у свій город.

² Коли се принесено до Него розслабленого, лежачого на постелі; і бачивши Ісус віру їх, рече розслабленому: **Бодрись, сину; одпускають ся тобі гріхи твої.**

³ Аж тут деякі письменники кажуть собі: Сей хулить.

⁴ І знаючи Ісус мислі їх, рече: **На що ви думаете лукаве в серцях ваших?**

⁵ **Що ж бо легше: сказати: Одпускають ся тобі гріхи, чи сказати: Устань, та й ходи?**

⁶ **От же, щоб знали ви, що Син чоловічий має власть на землі прощати гріхи, (тоді рече до розслабленого:) Устань, візьми постіль твою, та й іди до дому твого!**

⁷ І, вставши, пійшов до дому свого!

⁸ Народ же, бачивши се, дивував ся і прославляв Бога, що дав таку власть людям.

⁹ І проходячи Ісус ізвідтіля, побачив чоловіка, на ймя Маттея, що сидів на митниці: і рече до него: **Йди слідом за мною.** І, вставши, пійшов слідом за Ним.

¹⁰ І сталось, як сидів Він за столом у господі, аж ось поприходило багато митників і грішників, та й посідали з Ним і з учениками Його.

¹¹ І бачивши се Фарисеї, казали ученикам Його: **Як се ваш учитель їсть із митниками та грішниками?**

¹² Ісус же, почувши, рече до них: **Дужим не треба лікаря, тільки недужим.**

¹³ **От же йдіть та навчіть ся, що воно єсть: Милости хочу, а не жертви. Не прийшов бо я звати праведних а грішних до покаяння.**

¹⁴ Приступили тоді до Него ученики Йоанові, говорячи: **Чого ми та Фарисеї постимо часто, а твої ученики не постять.**

¹⁵ І рече їм Ісус: **Чи можуть весільні синове сумувати, поки з ними жених? Прийдуть же дні, що візьмуть од них жениха, тоді й постити муть.**

¹⁶ **Ніхто не пришиває шматка нового сукна до старої одежини, бо відодреть ся його латка від одежини, й дїрка буде гірша.**

¹⁷ **І не наливають нового вина у старі міхи, ато**

міхи прорвуть ся, і вино витече, й міхи пропадуть; а наливають нове вино в міхи нові, то й буде все ціле.

18 Говорить Він їм се, аж ось приходить один старшина, і, вклонившись Йому, каже: Дочка моя тільки що скінчилась; та прийди положи на неї руку твою, то й оживе.

19 І вставши Ісус, пійшов за ним, і ученики Його.

20 І ось жінка, що нездужала кровотіччю дванадцять років, приступила ззаду й приторкнулась до краю одежі Його:

21 бо казала сама собі: Як тільки приторкнуся до краю одежі Його, то спасусь.

22 Ісус же, обернувшись і побачивши її, рече: **Дочко, бодриь; віра твоя спасла тебе.** І спаслась жінка з того часу.

23 І ввійшовши Ісус у господа до старшини, та побачивши сопільників та голосільників,

24 рече до них: **Уступіть ся: не вмерло бо дівча, а спить.** І насміхались із Него.

25 От же, як випроваджено людей, та ввійшов Він і взяв її за руку, то дівча і встало.

26 І рознеслась про се чутка широко по всій землі тій.

27 І як вийшов Ісус ізвідтіля, ійшло слідом за Ним двоє сліпих, і, покликуючи, казали: Сину Давидів, помилуй нас.

28 І, як увійшов у господа, приступили до Него сліпі; й рече їм Ісус: **Чи віруете ви, що я можу се зробити?** Кажуть Йому: Так, Господи.

29 Тоді приторкнув ся Він до очей їх, і рече: **По вірі вашій нехай станеть ся вам.**

30 І відкрились їм очі. І наказав їм Ісус: **Гледіть, щоб ніхто не довідавсь.**

31 Вони ж, вийшовши, розпустили про Него чутку

по всій землі тій.

³² Як же вони виходили, ось приведено до Него німого чоловіка біснுவатого.

³³ І, як вигнав Він біса, почав німий говорити; й дивувались люде, кажучи: Ніколи не явилось такого в Ізраїлі.

³⁴ Фарисеї ж казали: Виганяє Він біси князем бісовським.

³⁵ І ходив Ісус по всіх городах і селах, навчаючи по школах їх, і проповідуючи євангелію царства, й сціляючи всяку болість і всяку неміч між людьми.

³⁶ Поглядаючи ж на людей, жалкував над ними, що були потомлені й розпорошені, як вівці без пастиря.

³⁷ Рече тоді ученикам своїм: **Жнива багато, робітника ж мало.**

³⁸ **Просіть Господа жнива, щоб вислав женців на жниво своє.**

10

¹ І, прикликавши дванайцять учеників своїх, дав їм власть над нечистими духами, щоб виганяли їх, і сціляли всяку болість і всяку неміч.

² На ймя ж дванайцять апостолів були: первий Симон, що прозвано Петром, та Андрій брат його; Яков Заведеїв, та Йоан брат його;

³ Филип, та Вартоломей; Тома, та Маттей митник; Яков Алфеїв, та Леввій, на прізвище Тадей;

⁴ Симон Хананець, та Юда Іскаріотський, що й зрадив Його.

⁵ Сих дванайцятьох послав Ісус, і наказав їм, глаголючи: **Не йдіть шляхом поган, і не ввійдьте в город Самарянський;**

⁶ **а радніш ійдіть до загублених овечок дому Ізраїлевого;**

7 а ходячи проповідуйте, глаголючи: Царство небесне наближилось.

8 Сціляйте недужих, очищайте прокажених, воскрешайте мертвих, виганяйте біси; дармо прийняли, дармо й давайте.

9 Не беріть собі ні золота, ні срібла, ні грошей у череси ваші,

10 ані торбини на дорогу, ані двох одежин, ні обува, ні палиці: бо робітник достоен харчі своєї.

11 І в який город чи село ввійдете, розпитайте, хто там є достойний; там і пробувайте, аж поки вийдете.

12 А як увійдете в яку господоу, витайте її, кажучи: Мир сій господі.

13 І, коли господа достойна, нехай упокій ваш зійде на неї. Коли ж вона недостойна, то нехай упокій ваш вернеть ся до вас.

14 А хто вас не прийме й не слухати ме словес ваших, то, виходячи з такого дому чи города того, отрусіть і порох із ніг ваших.

15 Істинно глаголю вам: Легше буде землі Содомській та Гоморській суднього дня, ніж городові тому.

16 Оце я посилаю вас, як овечок між вовки; тим бувайте мудрі, як вужі, та тихі, як голуби.

17 Та й стережіть ся людей: бо вони видавати муть вас у судові зборища, й в школах своїх бити вас будуть;

18 і водити муть вас перед старших та перед царів за мене, на свідкуванне їм і поганам.

19 Як же видавати муть вас, не дбайте про те, як і що вам казати; бо дасть ся вам того часу, що вам казати.

20 Не ви бо промовляти мете, а дух Отця вашого промовляти ме в вас.

21 Видавати ж ме брат брата на смерть, і батько дитину, і вставати муть діти на родителів, і вбивати муть їх.

22 І ненавидіти муть вас усі за ймя моє; хто ж видержить до кінця, той спасеть ся.

23 Коли ж вас гонити муть у тому городі, втікайте в інший: істинно бо глаголю вам: Не перейдете ще городів Ізраїлевих, доки Син чоловічий прийде.

24 Ученик не старший од учителя свого, ані слуга од пана свого.

25 Доволі з ученика, коли буде, як учитель його, а слуга, як пан його. Коли господаря дому названо Вельзевулом, то як більше домашніх його?

26 Тим же то не лякайтесь їх: нема бо нічого закритого, що не відкриеть ся, ані захованого, що не виявить ся.

27 Що я кажу вам потемки, кажіть повидну; й що чуєте на ухо, проповідуйте на домах.

28 І не лякайтесь тих, що вбивають тіло, душі ж не здоліють убити; а лякайтесь більше того, хто зможе погубити і душу й тіло в пеклі.

29 Хиба не два горобці продають ся за шага? а ні один з них не впаде на землю без Отця вашого.

30 У вас же і все волоссе на голові перелічене.

31 Оце же не лякайтесь: ви дорожчі многих горобців.

32 От же всякий, хто мене визнавати ме перед людьми, того й я визнавати му перед Отцем моїм, що на небі.

33 А хто відречеть ся мене перед людьми, того й я відречусь перед Отцем моїм, що на небі.

34 Не думайте, що я прийшов послати впокій на землю; не прийшов я послати впокій, а меч.

35 Бо прийшов я, щоб поставити чоловіка різно

проти батька його, й дочку проти матери її, й невістку проти свекрухи її.

36 І будуть ворогами чоловікові домашні його.

37 Хто любить батька або матір більш мене, недостоєн мене; й хто любить сина або дочку більш мене, недостоєн мене.

38 І хто не візьме хреста свого, й не піjde слідом за мною, недостоєн мене.

39 Хто б знайшов душу свою, погубить її; а хто б згубив душу свою задля мене, знайде її.

40 Хто приймає вас, мене приймає; а хто приймає мене, приймає Того, хто послав мене.

41 Хто приймає пророка в ім'я пророка, одержить нагороду пророчу; й хто приймає праведника в ім'я праведника, одержить нагороду праведничу.

42 І хто напоїть одного з сих малих тільки чашею холодної води, в ім'я ученика, істино глаголю вам: Не втрає нагороди своєї.

11

1 І сталося, як скінчив Ісус, наказуючи дванадцятьом ученикам своїм, пійшов звідтіля навчати й проповідувати по городах їх.

2 Почувши ж Йоан у темниці про діла Христові, послав двох учеників своїх,

3 сказати йому: Чи ти грядущий, чи іншого ждати нам?

4 Одказав Ісус і рече їм: **Йдїть та сповістїть Йоана про все, що чули й бачили:**

5 слїпі бачать, і криві ходять, прокажені очищають ся, і глухі чують, мертві встають, і вбогі проповідують благовісте.

6 І щасливий, хто не поблазнить ся мною.

7 Як же вони відходили, почав Ісус говорити людям про Йоана: Чого виходили ви в пустиню дивитись? На тростину, що вітер колише?

8 Або чого виходили ви дивитись? На чоловіка одягненого в мяку одягу? ось ті, що носять мяку одягу, вони в царських будинках.

9 Або чого виходили ви дивитись? На пророка? Так, глаголю вам: І більше пророка.

10 Се ж бо той, про кого писано: Ось посилаю ангела мого перед лицем твоїм, що приготує дорогу твою перед тобою.

11 Істино глаголю вам: Не явив ся між народженими від жінок більший од Йоана Хрестителя; найменший же у царстві небесному більший од него.

12 І від часів Йоана Хрестителя та й до сього дня царство небесне здобуваєть ся силою, і хто здобуває, той силоміць бере його.

13 Бо всі пророки й закон пророкували до Йоана.

14 І коли хочете прийняти, він єсть Ілія, що має прийти.

15 Хто має уші слухати, нехай слухає.

16 Кому ж я уподоблю рід сей? Подібен він тим дітям, що сидять на торгу, та гукають до своїх товаришів,

17 та кажуть: Ми вам сурмили, а ви не скакали; ми вам жалібно приговорювали, а ви не плакали.

18 Бо прийшов Йоан, не їсть і не пє, а вони кажуть: Диявола має.

19 Прийшов Син чоловічий, їсть і пє, а вони кажуть: Ось чоловік прожора та п'яниця, друг митникам та грішникам. І оправдилась премудрість од дітей своїх.

20 Тоді почав докоряти городам, де стало ся

найбільше чудес Його, що не покаялись:

21 Горе тобі, Хоразине! горе тобі, Витсаїдо! бо коли б чудеса, що стали ся в вас, стались у Тирі та Сидоні, давно були б вони покаялись у веретищі та попелі.

22 Тільки ж глаголю вам: Одрадніше буде Тирові та Сидонові суднього дня, ніж вам.

23 І ти, Капернауме, що піднявсь аж під небо, провалиш ся в саме пекло; бо коли б чудеса, що стали ся в тобі, стали ся в Содомі, зостав ся б він аж і досі.

24 Тим то глаголю вам: Що одрадніше буде землі Содомській суднього дня, ніж тобі.

25 І озвав ся Ісус того часу знов і рече: Хвалю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що Ти втаїв се від премудрих і розумних, а відкрив еси те недоліткам.

26 Так, Отче: бо так воно вподобалось тобі.

27 Все передане мені від Отця мого, й ніхто не знає Сина, тільки Отець; ані Отця ніхто не знає, тільки Син, та кому хоче Син одкрити.

28 Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені, я впокою вас.

29 Візьміть ярмо моє на себе, й навчіть ся від мене: бо я тихий і смирний серцем; то й знайдете відпочинок душам вашим.

30 Бо ярмо моє любе, й тягар мій легкий.

12

1 Того ж часу йшов Ісус у суботу засївами, ученики ж Його зголодніли, й почали рвати колоссе та їсти.

2 Побачивши се Фарисеї, казали до Него: Ось Твої ученики роблять, чого не годить ся робити в суботу.

3 Він же рече до них: Хиба ви не читали, що зробив Давид, як зголоднів він і ті, що були з ним:

4 як він увійшов до Божого дому, та поїв хліби показні, що не годилось йому їсти, ні тим, що були з ним, а тільки одним священикам?

5 Або, хіба ви не читали в законі, як у суботу священики в церкві ламлють суботу, та й не винуваті?

6 Я ж вам глаголю: Що тут єсть більший од церкви.

7 А коли б ви знали, що воно є: Милости хочу, а не жертви, то не осуджували б невинуватих.

8 Бо Син чоловічий — Він Господь і суботи.

9 І, пійшовши звідтіля, увійшов у школу їх.

10 І ось був там чоловік із сухою рукою. І питали Його, кажучи: Чи годить ся в суботу сціляти? щоб обвинувати його.

11 Він же рече до них: Де між вами чоловік, що має одну вівцю, і коли впаде вона субітнього дня в яму, він не візьме, та й не витягне її?

12 Як же більше луччий чоловік од вівці? Тим годить ся чинити добро і в суботу.

13 Рече тоді до чоловіка: Простягни руку твою. І простяг, і стала вона здорова, як і друга.

14 Фарисеї ж, вийшовши, радили раду проти Него, як погубити Його.

15 Та довідавшись про се Ісус, вийшов ізвідтіля; і пійшло слідом за Ним багато народу, і сцілив він усіх,

16 та й наказав їм, щоб не виявляли Його:

17 щоб справдилось, що сказав Ісаїя пророк, глаголючи:

18 Се слуга мій, що я вибрав; любий мій, що вподобала Його душа моя; положу духа мого на Него, й вістити ме поганам суд;

19 не змагати меть ся, і не кричати ме, й голосу

його ніхто не чути ме по улицах;

²⁰ приломаної тростини не доломить, і льону димуючого не потушить, доки не доведе суду до подуги;

²¹ і на ймя його вповати муть погане.

²² Приведено тоді до Него біснுவатого, сліпого й німого; і сцілив його, так що сліпий і німий розмовляв і бачив.

²³ І здивувався увесь народ, і казали: Чи сей не син Давидів?

²⁴ Почувши ж се Фарисеї, казали: Не інакше виганяє сей біси, як Вельзевулом, князем бісовським.

²⁵ Знав же Ісус думки їх, і рече до них: **Всяке царство, що поділить ся у собі, спустіє; і всякий город і господа, що поділить ся у собі, не встоїть.**

²⁶ **І коли сатана сатану виганяє, то розділив ся сам у собі; як же стояти ме царство його?**

²⁷ **І коли я виганяю біси Вельзевулом, то ким виганяють їх сини ваші? Тим вони будуть вашими суддями.**

²⁸ **Коли ж я виганяю біси Духом Божим, то вже приспіло до вас царство Боже.**

²⁹ **Або, як може хто увійти в госпду сильного, та пожакувати надоби його, хиба що звяже перше сильного, й тоді пожакує госпду його?**

³⁰ **Хто не зо мною, той проти мене; і хто не збирає зо мною, той розсипає.**

³¹ **Тим глаголю вам: Усякий гріх і хула простить ся людям; а хула на Духа не простить ся людям.**

³² **І хто скаже слово проти Сина чоловічого, простить ся йому; а хто скаже слово проти Духа сьвятого, не простить ся йому ні в сьому віку, ні в будучому.**

33 Або посадите дерево добре, то й овоч його добрий; або посадите дерево пусте, то й овоч його пустий; бо дерево познаєть ся по овочу.

34 Кодло гадюче, як можете промовляти добрі речі, будши лихими? бо від переповні серця уста промовляють.

35 Добрий чоловік із доброго скарбу серця виносить добре, а лихий чоловік із лихого скарбу виносить лихе.

36 Я ж вам глаголю: Що за всяке пусте слово, яке говорити муть люде, дадуть одвіт суднього дня.

37 Бо по словам твоїм оправдиш ся, й по словам твоїм осудиш ся.

38 Озвались тоді проти сього деякі з письменників та Фарисеїв, кажучи: Учителю, хочемо від тебе ознаку бачити.

39 Він же, озвавшись, рече їм: Лукаве та перелюбне кодло ознаки шукає, та ознака не дасть ся йому, як тільки ознака Йони пророка.

40 Бо, як Йона був три дні й три ночі у кита в череві, так буде й Син чоловічий три дні й три ночі в серці землі.

41 Ниневяне встануть на суд із кодлом сим, та й осудять його, бо покаялись по проповіді Йониній; а ось тут більший од Йони.

42 Полуденна цариця встане на суд із кодлом сим та й осудить його: бо прийшла з найдалших країн землі слухати премудрості Соломонової; а ось тут більший од Соломона.

43 Як же нечистий дух вийде з чоловіка, то блукає по безвіддях, шукаючи відпочинку, та й не знаходить.

44 Тоді каже: Вернись у домівку мою, звідкіля я вийшов; і, прийшовши, знаходить її порожню,

виметену й прибрану.

⁴⁵ Йде тоді, й бере до себе сім інших духів, ще зліщих ніж сам, і ввіходять та й живуть там; і буде останнє чоловіка того гірше ніж перше. Так станеться й кожду сьому лукавому.

⁴⁶ Ще ж промовляв Він до людей, аж ось мати й брати Його стояли надворі, бажаючи говорити з Ним.

⁴⁷ Каже ж один до Него: Он мати Твоя й брати Твої стоять надворі, бажаючи говорити з Тобою.

⁴⁸ Він же, озвавшись, рече до говорячого йому: **Хто се мати моя? і хто брати мої?**

⁴⁹ І, простягнувши руку свою на учеників своїх, рече: **Ось мати моя й брати мої!**

⁵⁰ **Бо хто чинити ме волю Отця мого, що на небі, той брат мені, й сестра, й мати.**

13

¹ Тогож дня вийшов Ісус із господи, та й сів край моря.

² І зібралось до Него багато народу, так що Він увійшов у човен, та й сів; а весь народ стояв на березі.

³ І промовляв до него багато приповістями, глаголючи: **Ото вийшов сіяч сіяти;**

⁴ **і як він сіяв, инше впало край шляху, й прилетіло птаство, та й повизбирувало його.**

⁵ **Инше ж упало на каменистому, де не мало землі багато, й зараз посходило, бо не мало глибокої землі;**

⁶ **як же зійшло сонце, то й повяло воно, а, не мавши кореня, посохло.**

⁷ **А инше попадало між тернину, й тернина, розвившись, поглушила його.**

⁸ **Инше ж упало на добру землю, і дало овощ, одно в сотеро, друге в шістьдесятеро, инше ж у трицятеро.**

9 Хто має уші слухати, нехай слухає.

10 І, приступивши ученики, казали до Него: На що ти глаголеш до них приповідями?

11 Він же, озвавшись, рече до них: Вам дано знати тайни царства небесного, їм же не дано.

12 Хто бо має, тому дасть ся, й надто мати ме; а хто не має, в того візьметь ся й те, що має.

13 Тим я глаголю до них приповідями: бо, дивлячись, не бачять, і слухаючи, не чують, ані розуміють.

14 І справджуєть ся на них пророцтво Ісаїї, що глаголе: Слухом слухати мете, та й не зрозумієте, й, дивлячись, бачити мете, та й не постережете.

15 Затверділо бо серце народу сього, й ушима тяжко чують, й очі свої вони заплющили, щоб инколи не побачити очима, й не почути ушима, й не зрозуміти серцем, і не навернутись, щоб сцілив я їх.

16 Ваші ж очі блаженні, бо бачять, і уші ваші, бо чують.

17 Істино бо глаголю вам: Що многі пророки й праведники бажали бачити, що ви бачите, та й не бачили; й чути, що ви чуєте, та й не чули.

18 Оце ж послухайте приповіді про сіяча.

19 Коли хто чує слово царства, й не зрозуміє, приходить лукавий, та й хапає, що посіяно у него в серці. Се — засіяний край шляху.

20 А засіяний на каменистому, се той, що чує слово, й зараз приймає його з радістю:

21 тільки же не має він кореня в собі, він до часу; як настане горе або гоненне за слово, зараз блазнить ся.

22 А засіяний в тернині, се той, що чує слово, та журба віку сього і омана богацтва глушить слово, й робить ся без'овочним.

23 Засіяний же на добрій землі, се той, що чує слово й розуміє, й дає оwoц; і родить одно в сотерo, друге в шістьдесятеро, инше ж у трийцятеро.

24 Ще иншу приповідь подав їм, глаголючи: Уподобилось царство небесне чоловікові, що сіє добре насінне на ниві своїй;

25 як же люде спали, прийшов ворог його, й насіяв куколю між пшеницю, та й пійшов.

26 Як же зійшов засів, та приніс оwoц, показавсь тоді й кукіль.

27 І прийшли слуги господаря того, та й кажуть йому: Пане, хиба ти не добре насінне сіяв на твоїй ниві? Звідкіля ж узяв ся кукіль?

28 Він же рече їм: Се зробив чоловік ворог. Слуги ж сказали йому: Чи хочеш, щоб ми пійшли та випололи його?

29 Він же рече: Ні, щоб виполюючи кукіль, разом з ним і пшениці не повиривали.

30 Нехай ростуть обоє до жнив, а в жнива я скажу женцям: Зберіть перш кукіль та повяжіть у снопи, щоб спалити, а пшеницю зложіть у клуні в мене.

31 Иншу приповідь подав їм, глаголючи: Царство небесне подібне зерну горчиці, що, взявши чоловік, посіяв на ниві своїй.

32 Найдрібніше воно між усяким насіннем; як же виросте, то стане найбуйнішим між яриною, і зробить ся деревом, так що птаство небесне прилітає кублитись між гіллем його.

33 Иншу приповідь сказав їм, глаголючи: Царство небесне подібне квасу, що жінка візьме та й роцинить ним три мірки борошна (муки), поки все вкисне.

34 Все це говорив Ісус людям приповідями, а без приповістей не говорив їм:

35 щоб справдилось, що сказав пророк, глаголючи: Оdkрию в приповідях уста мої, промовлю втаєне від настання сьвіта.

36 Тоді одіслав Ісус людей та й пійшов до дому; і приступили до Него ученики Його, говорячи: Виясни нам приповідь про кукіль на ниві.

37 Він же, озвавшись, рече їм: Сїючий добре насінне, се Син чоловічий;

38 а нива, се сьвіт; добре ж насінне, се сини царства; а кукіль, се сини лукавого;

39 ворог, що всїяв його, се диявол; жнива, се кінець сьвіта; а женці, се ангели.

40 Оце ж, як той кукіль збираєть ся та палить ся огнем, так буде при кінці сьвіта сього:

41 Пошле Син чоловічий ангели свої, й позбирають вони з царства Його все, що блазнить, і всїх, що роблять беззаконне,

42 та й повкидають їх ув огняну піч: там буде плач і скреготанне зубів.

43 Тоді праведні сїяти муть, як сонце в царстві Отця свого. Хто має уші слухати, нехай слухає.

44 Знов, царство небесне подібне скарбу, закопаному на ниві: що, знайшовши його чоловік, приховав, і, радіючи, йде та й продає все, що має, та й купує ту ниву.

45 Знов, царство небесне подібне чоловікові купцеві, що шукає добрих перел;

46 і знайшовши він одну перлу дорогоцінну, пійшов та й продав усе, що мав, та й купив її.

47 Знов, царство небесне подібне неводові, що закинуто в море, й що зайняв усячини;

48 як же став повен, то витягли його на беріг, і посїдавши, вибрали, що добре, у посуд, а що погане, те геть повикидали.

49 Так буде й при кінці сьвіту: вийдуть ангели, та й повідлучають лихих зміж праведних,

50 та й повкидають їх ув огняну піч: там буде плач і скреготанне зубів.

51 І рече Ісус до них: Чи зрозуміли це все? Кажуть вони Йому: Так, Господи.

52 Він же рече їм: Тим же то кожен письменник, навчений про царство небесне, подібен чоловікові господареві, що виносить із свого скарбу нове й старе.

53 І сталось, як скінчив Ісус оці приповісті, пійшов ізвідтіля.

54 І, прийшовши у свою країну, навчав їх у школі їх, так що вони дивувались і казали: Звідкіля в Сього така премудрість і сила?

55 Хиба Він не сиң теслі? хиба не Його мати зветь ся Марія? а брати Його Яков, та Йосій, та Симон, та Юда?

56 хиба не Його сестри між нами? Звідкіля ж се все в Него?

57 І поблазнились Ним. Ісус же рече до них: Не є пророк без чести, хиба що в своїй отчині та в своїй домівці.

58 І не зробив там многих чудес через недовірство їх.

14

1 Того часу Ірод четверовластник почув чутку про Ісуса,

2 і рече до слуг своїх: Се Йоан Хреститель; він устав з мертвих, то й чудеса діють ся від него.

3 Бо Ірод піймав був Йоана, звязав його, і вкинув у темницю за Іродияду, жінку брата свого Филипа.

4 Бо казав йому Йоан: Не годить ся тобі мати її.

⁵ І, хотів його стратити, та опасувавсь народу; бо мали його за пророка.

⁶ У день же родин Іродових, дочка Іродиядина танцювала перед ними й догодила Іродові.

⁷ За се обіцяв він, клянучись, що дасть їй, чого просити ме.

⁸ Вона ж, наперед навчена від матері: Дай мені, каже, тут на блюді голову Йоана Хрестителя.

⁹ І засумів Ірод; однак, задля клятьби й задля тих, що сиділи з ним за столом, звелів дати.

¹⁰ І, пославши, стяв Йоана в темниці.

¹¹ І принесено голову його на блюді, й дано дівчині, вона ж віднесла матері своїй.

¹² І прийшли ученики його, і взяли тіло, й поховали його, й прийшовши, сповістили Ісуса.

¹³ Почувши про се Ісус, поплив звідтіля човном у пустиню сам один; і почувши народ, пійшов слідом за Ним пішки з городів.

¹⁴ І, вийшовши Ісус, побачив багато народу, й жалкував над ними, й сцілив недужих їх.

¹⁵ Як же настав вечір, приступили до Него ученики Його, говорячи: Тут пустиня, і час уже минув; відошли народ, нехай іде в села, та накупить харчі собі.

¹⁶ Ісус же рече їм: **Не треба їм йти; дайте ви їм їсти.**

¹⁷ Вони ж кажуть Йому: Не маємо тут, як тільки пять хлібів та дві риби.

¹⁸ Він же рече: **Принесіть мені їх сюди.**

¹⁹ І звелів народові посідати на траві, і, взявши пять хлібів та дві риби, й поглянувши на небо, поблагословив, і, ламлючи, подавав хліби ученикам, а ученики людям.

²⁰ І їли вони всі, й понаїдались; і назбирали

окрушин, що позоставались, дванайцять повних кошів.

21 А тих, що їли, було тисяч із п'ять чоловіка, опріч жінок та дітей.

22 І примусив зараз Ісус учеників своїх увійти в човен, і плисти поперед Него на той бік, поки Він одпустить народ.

23 А відпустивши народ, зійшов на гору самотою молитись; і як настав вечір, був там один.

24 Човен же був уже серед моря, і било його філями; бо вітер був противний.

25 У четверту ж сторожу ночі, прийшов до них Ісус, идучи по морю.

26 І побачивши ученики, що Він іде по морю, стрівожились, кажучи, що се мара, й кричали з переляку.

27 Ісус же заговорив зараз до них, глаголючи:
Спокойте ся: се я: не лякайтесь.

28 Петр же, озвавшись, каже до Него: Господи, коли се Ти, звели мені йти до Тебе по воді.

29 Він же рече: **Иди.** І вийшов Петр із човна, й пійшов по воді, щоб йти до Ісуса.

30 Та, бачивши сильний вітер, злякавсь, і, почавши тонути, кричав, говорячи: Господи, спаси мене.

31 Ісус же простяг зараз руку, вхопив його, й рече до него: **Маловіре, чого всумнив ся еси?**

32 І як увійшли вони в човен, утих вітер.

33 А ті, що були в човні, приступивши, поклонились Йому, кажучи: Истино Божий Син еси.

34 І, попливши, прибули вони в землю Генисарецьку.

35 І познавши Його тамешні люде, послали по всій тій околиці, і приводили до Него всіх недужих;

36 і благали Його, щоб тільки приторкнутись їм до

краю одержі Його; й скільки їх доторкувалось, одужували.

15

¹ Тоді прийшли до Ісуса письменники та Фарисеї з Єрусалиму, кажучи:

² Чого Твої ученики переступають переказ старших? бо не миють рук своїх, як їдять хліб.

³ Він же, озвавшись, рече до них: **Чого ж се й ви переступаєте заповідь Божу ради переказу вашого?**

⁴ Бог бо заповідав, глаголючи: **Поважай батька твого й матір, і: Хто лає батька або матір, нехай умре смертю.**

⁵ Ви ж кажете: **Хто скаже батькові або матері: Се дар (Божий), чим би ти з мене мав покористуватись,**

⁶ той може не поважати батька свого або матери своєї. І знівечили ви заповідь Божу ради переказу вашого.

⁷ Лицеміри, добре прорік про вас Ісаїя, глаголючи:

⁸ Народ сей приближуєть ся до мене губами своїми, й устами мене шанує, серце ж їх далеко від мене.

⁹ Та марно вони поклоняють ся мені, навчаючи наук заповідей чоловічих.

¹⁰ І, прикликавши людей, рече до них: **Слухайте та й розумійте:**

¹¹ **Не те, що входить в уста, сквернить чоловіка, а що виходить із уст, те сквернить чоловіка.**

¹² Приступивши тоді ученики, рекли до Него: Чи знаєш, що Фарисеї, чувши слово, поблазнились?

¹³ Він же, озвавшись, рече: **Усяка рослина, що не насаджував Отець мій небесний, викоренить ся.**

¹⁴ **Не вважайте на них: проводирі вони сліпі сліпих. А коли сліпий веде сліпого, обидва впадуть у яму.**

15 Озвав ся ж Петр і каже до Него: Виясни нам сю приповідь.

16 Ісус же рече: Чи й ви ще без розуму?

17 Чи ще не зрозуміли, що те, що входить в уста, йде в живіт, і звергаєть ся в одхідник;

18 а те, що виходить із уст, береть ся з серця, і воно сквернить чоловіка.

19 Бо з серця беруть ся ледачі думки, душогубства, перелюбки, блуд, крадіж, криве свідкування, хула.

20 Оце, що сквернить чоловіка; а їсти, непомивши рук, се не сквернить чоловіка.

21 Вийшов тоді Ісус ізвідтіля, і перейшов у Тирські та в Сидонські сторони.

22 Коли се жінка Канаанка прийшла з тих гряниць, і кричала до Него, кажучи: Помилуй мене, Господи, сину Давидів; дочка моя тяжко біснуєть ся.

23 Він же не відказав їй ні слова. І, приступивши ученики Його, благали Його, кажучи: Відпусти її, бо кричить за нами.

24 Він же, озвавшись, рече: **Послано мене тільки до загублених овечок дому Ізраїлевого.**

25 Вона ж, приступивши, поклонилаь Йому, кажучи: Господи, поможи мені.

26 Він же, озвавшись, рече: **Не годить ся взяти в дітей хліб, і кинути собакам.**

27 А вона каже: Так, Господи; тільки ж і собаки їдять кришки, що падають із стола в господаря їх.

28 Тоді озвавь Ісус і рече до неї: **Жінко, велика віра твоя: нехай станеть ся тобі, як бажаєш.** І одужала дочка її з того часу.

29 І, перейшовши Ісус ізвідтіля, прийшов близько до моря Галилейського, й, зійшовши на гору, сїв там.

30 І поприходило до Него пребагато людей, маючи з собою кривих, сліпих, німих, калік і багацько

инших, та й клали їх у ногах в Ісуса, й сцілив їх,

³¹ так що люде дивувались, бачивши, що німі говорять, каліки здорові, криві ходять, а сліпі бачять; і прославляли Бога Ізраїлевого.

³² Ісус же, покликавши учеників своїх, рече: **Жаль мені людей, бо вже вони три дні пробувають зо мною, й не мають що їсти; а не хочу відпустити їх голодних, щоб не помліли на дорозі.**

³³ І кажуть Йому ученики Його: Де ж нам узяти стільки хліба в пустині, щоб нагодувати стільки народу?

³⁴ І рече їм Ісус: **Скільки хлібів маєте ви?** Вони ж кажуть: Сім, та кілька рибок.

³⁵ І звелів народові посідати на землі.

³⁶ І, взявши сім хлібів та рибу, оддав хвалу, ламав і давав ученикам своїм, а ученики народові.

³⁷ І їли всі, й понаїдались; і назбирали останків ламаного сім повних кошів.

³⁸ А тих, що їли, було чотири тисячі чоловіка, опріч жінок та дітей.

³⁹ І, відпустивши народ, увійшов у човен, та й прибув у границі Магдалські.

16

¹ Поприходили також Фарисеї та Садукеї й, спокушуючи Його, бажали від Него, щоб показав їм ознаку з неба.

² Він же, озвавшись, рече їм: **Як настане вечір, ви говорите: Погода, бо червоніє небо.**

³ **А вранці: Сьогодні непогідь, бо небо червоніє та хмарить ся. Лицеміри, лице неба вмієте познавати, а ознак часу не можете?**

4 Кодло лукаве та перелюбне ознаки шукає; а ознака не дасть ся йому, хиба тільки ознака Йони пророка. І, покинувши їх, пійшов.

5 Та ученики Його, перепливши на той бік, забули взяти хліба.

6 Ісус же рече до них: **Гледіть, остерегайтесь kwasу Фарисейського та Садукейського.**

7 Вони ж міркували собі, кажучи: Се, що не взяли ми хліба.

8 Постерігши ж се Ісус, рече до них: **Що ви міркуєте собі, маловіри, що хліба не взяли?**

9 Хиба ще не зрозуміли, та й не памятаєте пяти хлібів пятьом тисячам, і скільки кошів набрали?

10 ані семи хлібів чотирьом тисячам, і скільки кошів набрали?

11 Як се не розумієте, що не про хліб я казав вам, остерегайтесь kwasу Фарисейського та Садукейського?

12 Тоді зрозуміли, що не казав остерегайтесь kwasу хлібного, а науки Фарисейської та Садукейської.

13 Як же прийшов Ісус у сторони Кесарії Филипової, то питає учеників своїх, глаголючи: **За кого мають люде мене, Сина чоловічого?**

14 Вони ж сказали: Одні за Йоана Хрестителя, другі за Ілію, інші ж за Єремію або одного з пророків.

15 Рече до них: **Ви ж як кажете? хто я?**

16 Озвавшись Симон Петр, каже: Ти еси Христос, Син Бога живого.

17 І озвавшись Ісус, рече до него: **Блажен еси, Симоне, сину Йонин, бо тіло й кров не відкрила тобі сього, а Отець мій, що на небі.**

18 Скажу ж і я тобі: **Що ти еси Петр, і на сьому камені збудую церкву мою, і ворота пекольні не подужають її.**

19 І дам я тобі ключі царства небесного; й що

зв'язеш на землі, буде зв'язане на небі; а що розв'язеш на землі, буде розв'язане на небі.

²⁰ Тоді наказав ученикам своїм, щоб не казали нікому, що Він Ісус Христос.

²¹ З того часу почав Ісус виявляти ученикам своїм, що мусить йти в Єрусалим, і багато терпіти од старших, та архиєреїв, та письменників, і бути вбитим, і встати третього дня.

²² І взявши Його Петро, почав докоряти Йому, кажучи: Пожаль ся себе, Господи; нехай се не станеть ся Тобі.

²³ Він же обернувся і рече до Петра: **Геть від мене, сатано! ти блазниш мене, бо не гадаєш про Боже, а про чоловіче.**

²⁴ Рече тоді Ісус ученикам своїм: **Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеть ся себе самого, й візьме хрест свій, та й іде слідом за мною.**

²⁵ **Хто бо хоче спасти душу свою, той погубить її; хто ж погубить душу свою ради мене, знайде її.**

²⁶ **Що бо за користь чоловікові, хоч би сьвіт увесь здобув, а душу свою занапастив? або що дасть чоловік у замін за душу свою?**

²⁷ **Прийде бо Син чоловічий у славі Отця свого з ангелами своїми; й тоді віддасть кожному по ділам його.**

²⁸ **Істино глаголю вам: Єсть деякі між стоячими тут, що не вкусять смерти, аж поки побачать Сина чоловічого, грядущого в царстві своїм.**

17

¹ А через шість день бере Ісус Петра, Якова, та Йоана брата його, й веде їх на гору високу окроме,

² й переобразивсь перед ними: й сияло лице Його як сонце, а одежа Його стала біла, як сьвітло.

³ Коли се явивсь їм Мойсей та Ілія, розмовляючи з Ним.

⁴ Озвав ся ж Петр, і рече до Ісуса: Господи, добре нам тут бути: коли хочеш, зробимо тут три намети: один Тобі, один Мойсейові, а один Ілії.

⁵ Ще він говорив, аж ось ясна хмара отїнила їх, і ось голос із хмари глаголючий: Се Син мій любий, що я Його вполюбав; Його слухайте.

⁶ Зачувши се ученики, припали лицем до землі, й полякались вельми.

⁷ І прийшовши Ісус, торкнув їх, і рече: **Устаньте й не лякайтесь.**

⁸ Вони ж, знявши очі свої, не бачили нікого, тільки одного Ісуса.

⁹ І, як сходили вони з гори, наказав їм Ісус, глаголючи: **Не кажіть нікому про сю із'яву, аж поки Син чоловічий устане з мертвих.**

¹⁰ І питали в Него ученики Його, кажучи: Що ж се кажуть письменники, що Ілія мусить прийти попереду?

¹¹ Ісус же, озвавшись, рече їм: **Ілія прийде попереду, і налагодить усе.**

¹² Я ж глаголю вам: **Що Ілія вже прийшов, та й не poznали його, а зробили на йому, що схотїли. Так і Син чоловічий терпіти ме від них.**

¹³ Тодї зрозумїли ученики, що глаголав їм про Йоана Хрестителя.

¹⁴ І, як прийшли вони до народу, приступив до Него чоловік, припавши Йому до ніг і говорячи:

¹⁵ Господи, помилуй мого сина; він бо місячник, і тяжко мучить ся: почасти бо падає в огонь, і почасти в воду.

¹⁶ І привів я його до учеників Твоїх, та й не змогли вони сцілити його.

17 Озвав ся ж Ісус і рече: **О кодло невірне та розвратне! Доки буду з вами? доки терпіти му вас? Приведіть мені його сюди.**

18 І погрозив йому Ісус і вийшов з него диявол, і одужав хлопець з того часу.

19 Приступивши тоді ученики до Ісуса, сказали на самоті: Чом не змогли ми вигнати його?

20 Ісус же рече їм: **Через невіру вашу, істино бо глаголю вам: Коли б ви мали віри з зерно горчиці, то сказали б оцїй горі: Перејди звідсіля туди; то й перејде; й нічого не буде неможливого вам.**

21 **Се ж кодло не виходить, як тільки молитвою та постом.**

22 Як же пробували вони в Галилеї, рече до них Ісус: **Син чоловічий буде виданий у руки людям;**

23 **і вбють його, а третього дня він устане.** І засуміли вони вельми.

24 Як же прийшли в Капернаум, приступили ті, що данину збирали, до Петра, й казали: Чи не дасть ваш учитель данини?

25 Каже: Так. І як увійшов у господу, попередив його Ісус, глаголючи: **Що ти думаєш, Симоне? з кого земні царі збирають данину? з своїх синів, чи з чужих?**

26 Каже до Него Петр: **Із чужих.** Рече йому Ісус: **То сини вільні.**

27 **Тільки ж, щоб не блазнити нам їх, ійди до моря, та закинь удку, й першу рибу, що піймаєть ся, візьми й, роззявивши їй рот, знайдеш статира; взявши його, дай їм за мене й за себе.**

18

1 Того часу приступили ученики до Ісуса, кажучи: Хто більший у царстві небесному?

2 І, покликавши Ісус хлопятко до себе, поставив його серед них,

3 і рече: Істино глаголю вам: Коли не навернетесь, та не станете як діти, то не ввійдете в царство небесне.

4 Оце ж, хто смирить ся, як хлопятко се, той більший у царстві небесному.

5 І хто прийме одно таке хлопятко в ім'я моє, мене приймає.

6 Хто ж зблазнить одного з сих малих, що вірують у мене, лучче йому, щоб повішено млинове жорно на шию йому, та й утоплено в глибині морській.

7 Горе світові від поблазней! треба бо прийти поблазням, тільки ж горе тому чоловікові, що через него поблазнь приходить!

8 Коли ж рука твоя або нога твоя блазнить тебе, відотни її, та й кинь од себе: лучче тобі увійти в життє кривим або калікою, ніж мавши дві руці чи дві нозі, бути вкинутим ув огонь вічний.

9 І коли око твоє блазнить тебе, вирви його, та й кинь од себе: лучче тобі увійти в життє однооким, аніж мавши дві оці, бути вкинутим ув огняне пекло.

10 Гледіть, щоб не погордувати одним із малих сих: глаголю бо вам: Що ангели їх на небі по всяк час бачать лице Отця мого небесного.

11 Син бо чоловічий прийшов спасати загублене.

12 Як вам здаєть ся? коли буде в якого чоловіка сотня овечок, та заблудить одна з них, чи не покине він дев'ятьдесять і дев'ять, та не піде в гори, й не шукати ме заблудної?

13 І коли доведеть ся знайти її, істино глаголю вам, що веселить ся над нею більше, ніж над дев'ятьдесять і дев'ятьма, що не заблудили.

14 Так нема волі перед Отцем вашим, що на небі, щоб загинув один із сих малих.

15 Коли ж погрішить проти тебе брат твій, йди й обличи його між тобою й ним самим. Коли послухає тебе, здобув еси брата твого;

16 коли ж не послухає, візьми з собою ще одного або двох, щоб при устах двох свідків, або трьох, стало кожне слово.

17 Коли ж не послухає їх, скажи церкві. Коли ж і церкви не послухає, нехай буде тобі, як поганин і митник.

18 Істино глаголю вам: Що звяжете на землі, буде звязане на небі; а що розвяжете на землі, буде розв'язане на небі.

19 Знов глаголю вам: Що коли двоє з вас згодять ся на землі про всяку річ, якої просити муть, станеть ся їм від Отця мого, що на небі.

20 Де бо двоє або троє зберуть ся в ім'я моє, там я посеред них.

21 Приступивши тоді Петр до Него, рече: Господи, скільки раз грішити ме проти мене брат мій, і я прощати му йому? до семи раз?

22 Рече йому Ісус: Не кажу тобі: До семи раз, а: До сімдесять раз семи.

23 Тим же то уподобилось царство небесне чоловіку цареві, що схотів узяти перелік од слуг своїх.

24 Як же почав брати, приведено йому одного, що завинив йому десять тисяч талантів.

25 Як же не мав він, що віддати, звелів пан його продати його, й жінку його, й дітей, і все що мав, та й віддати.

26 Упавши тоді слуга, поклонив ся йому, кажучи: Пане, потерпи мені, а все тобі віддам.

27 Змилосердив ся ж пан слуги того, відпустив його, й простив йому довг.

28 Слуга ж той, вийшовши, знайшов одного з товаришів своїх, що завинив йому сотню денаріїв; і, захопивши його, давив, кажучи: Віддай мені, що винен.

29 Упавши тоді товариш його в ноги йому, благав його, кажучи: Потерпи мені, і все віддам тобі.

30 Він же не схотів, а, відійшовши, укинув його в темницю, поки віддасть довг.

31 Бачивши ж товариші його, що сталось, жалкували вельми, й, пійшовши, сказали своєму панові все, що сталось.

32 Тоді, призвавши його пан його, рече йому: Слуго ледачий, увесь довг той простив я тобі, як благав еси мене;

33 чи не слід було й тобі помилувати товариша твого, як і я тебе помилував?

34 І, розгнівившись пан його; передав його мучителям, аж поки віддасть увесь довг йому.

35 Так і Отець мій небесний робити ме вам, як не прощати мете кожен братові своєму від сердець ваших провин їх.

19

1 І сталось, як скінчив Ісус ці слова, вийшов він з Галилеї, і прийшов у гряниці Юдейські, за Йорданом.

2 І йшло слідом за Ним пребагато народу, й вигоїв їх там.

3 І приступили до Него Фарисеї, спокушуючи Його, й кажучи Йому: Чи годить ся чоловікові розводитись із жінкою своєю за всяку вину?

4 Він же, озвавшись, рече їм: **Хиба ви не читали, що хто втворив у почині, — чоловіком і жінкою втворив їх?**

5 І рече: Тому чоловік покине батька й матір та пригорнеть ся до жінки своєї, й будуть удвох тіло одно;

6 так що вже не двоє, а тіло одно. Оце ж, що Бог злучив, чоловік нехай не розлучує.

7 Кажуть вони Йому: На що ж звелів Мойсей давати розвідний лист і розводитись із нею?

8 Рече їм: Мойсей задля жорстокости сердець ваших дозволив вам розводитись із жінками вашими; у почині ж не було так.

9 Глаголю ж вам: Хто розведеть ся з жінкою своєю — хиба за перелюб — та оженить ся з іншою, робить перелюб; і хто з розвідкою оженить ся, робить перелюб.

10 Кажуть Йому ученики Його: Коли така справа чоловіка з жінкою, то не добре женитись.

11 Він же рече їм: Не всі зміщають слово се, а кому дано.

12 Єсть бо скопці, що з утроби матерної родились так; і є скопці, що скопились од людей; і є скопці, що скопили себе задля царства небесного. Хто може змістити, нехай містить.

13 Тоді поприводили до Него діток, щоб положив руки на них, та помолив ся; ученики ж заказували їм.

14 Ісус же рече: Пустіть діток, не з'упиняйте їх прийти до мене, бо таких царство небесне.

15 І, положивши руки на них, пійшов звідтіля.

16 І ось один, приступивши, каже Йому: Учителю благий, що доброго робити мені, щоб мати житте вічне?

17 Він же рече до Него: Чого ти звеш мене благим? ніхто не благий, тільки один, Бог. Коли ж бажаєш увійти в житте, держи заповіді.

18 Каже до Него: Которі? Ісус же рече: Оці: Не

вбивай, Не роби перелюбу, Не крадь, Не свідкуй криво;

19 Поважай батька твого й матір, і: Люби ближнього твого, як себе самого.

20 Каже Йому молодець: Все се хоронив я з малку мого; чого ще не достає мені?

21 Рече до него Ісус: Коли хочеш бути звершений, іди продай, що маєш, і дай убогим, а мати меш скарб на небі; і прихось, та й іди слідом за мною.

22 Як же почув молодець се слово, одійшов засмутившись; бо мав достатки великі.

23 Ісус же рече до учеників своїх: Істино глаголю вам: Що тяжко багатому ввійти в царство небесне.

24 Знов же глаголю вам: Легше верблюдові кріз ушко голки пройти, ніж багатому в царство Боже ввійти.

25 Почувши ж ученики Його, дивувались вельми, кажучи: Хто ж зможе спасти ся?

26 Ісус же, глянувши, рече їм: У людей се не можливе, у Бога ж все можливе.

27 Озвавсь тоді Петр і каже до Него: Ось ми покинули все, та й пійшли слідом за Тобою; що ж буде нам?

28 Ісус же рече до них: Істино глаголю вам: Що ви, пійшовши слідом за мною, у новонастанню, як сяде Син чоловічий на престолі слави своєї, сядете також на дванайцяти престолах, судячи дванайцять родів Ізраїлевих.

29 І кожен, хто покинув дома, або братів, або сестер, або батька, або матір, або жінку, або дітей, або поля, задля імя мого, в сотеро прийме, й житте вічне осягне.

30 Тільки ж многі перві будуть останні, а останні — перві.

20

¹ Подібне бо царство небесне чоловіку господареві, що вийшов рано вранці наймати робітників у виноградник свій.

² І, згодившись із робітниками по денарію на день, післав їх у виноградник свій.

³ І, вийшовши коло третьої години, побачив інших, що стояли на торгу без діла,

⁴ і рече до них: Ідїть і ви у виноградник, і що буде право, дам вам. Вони й пішли.

⁵ Вийшовши знов коло шостої і девятої години, зробив так само.

⁶ Вийшовши ж коло одинадцятої години, знайшов інших, що стояли без діла, й рече до них: Чого тут стоїте увесь день без діла?

⁷ Кажуть вони йому: Бо ніхто не найняв нас. Рече він їм: Ійдїть і ви в виноградник, і що буде право, одержите.

⁸ Як же настав вечір, рече пан виноградника доморядникові своєму: Поклич робітників, та роздай їм нагороду, почавши від останніх аж до первих.

⁹ І прийшовши ті, що коло одинадцятої години, взяли по денарію.

¹⁰ Прийшовши ж перші, думали, що більше візьмуть; та взяли й вони по денарію.

¹¹ І взявши вони, нарекали на господаря,

¹² говорячи: Що сї останні одну годину робили, й зрівняв еси їх із нами, що зносили тяготу дня і спеку.

¹³ Він же, озвавшись, рече одному з них: Друже, не кривджу тебе; хиба не за денарія згодив ся еси зо мною?

¹⁴ Візьми своє, та й іди: я ж хочу й сьому останньому дати, що й тобі.

15 Хіба ж не вільно мені робити, що хочу, з добром моїм? Чи того твоє око лихе, що я добрий?

16 Так будуть останні перві, а перві останні; багато бо званих, мало ж вибраних.

17 І, йдучи Ісус у Єрусалим, узяв дванайцять учеників на самоту в дорозі, й рече до них:

18 Оце ми йдемо в Єрусалим; і буде виданий Син чоловічий архиереям, та письменникам, і осудять вони Його на смерть;

19 і видадуть Його поганам, щоб з Него насміхались, та били, та розпяли, а третього ж дня він воскресне.

20 Тоді приступила до Него мати синів Зеведеевих із синами своїми, кланяючись та просячи чогось у Него.

21 Він же рече до неї: Чого хочеш? Каже вона до Него: Скажи, щоб сиділи оці два сини мої, один по правиці Твоїй, а другий по лівиці у царстві Твоєму.

22 Озвав ся ж Ісус і рече: Не знаєте, чого просите. Чи зможете ви пити чашу, яку я пити му, й хреститись хрещенням, яким я хрещусь? Кажуть йому: Зможемо.

23 І рече до них: Ви-то чашу мою пити мете, й хрещенням, яким я хрещусь, хрестити метесь; тільки ж, щоб вам сидіти по правиці в мене й по лівиці в мене, се не єсть моє дати, а кому приготовлено від Отця мого.

24 І почувши десять, ремствували на двох братів.

25 Ісус же, покликавши їх, рече: Ви знаєте, що в поган князі панують над ними, й великі управляють ними.

26 Не так же буде в вас: ні, хто хоче бути великим між вами, нехай буде вам слугою;

27 і хто хоче між вами бути першим, нехай вам буде рабом,

28 як Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити, й дати душу свою яко викуп за многих.

29 І як виходили вони з Єрихона, йшло слідом за Ним багато народу.

30 І ось двоє сліпих, що сиділи над шляхом, почувши, що Ісус переходить, кричали, кажучи: Помилуй нас, Господи, сину Давидів.

31 Народ же сваривсь на них, щоб мовчали; а вони ще більш кричали, кажучи: Помилуй нас, Господи, сину Давидів.

32 І, зупинившись Ісус, покликав їх, і рече: **Що хочете, щоб зробив вам?**

33 Кажуть йому: Господи, щоб очі наші відкрились.

34 Змилосердив ся ж Ісус, і доторкнувсь очей їх, і зараз прозріли очі їх, і пішли вони слідом за Ним.

21

1 А як зближались до Єрусалиму, й прийшли в Витфагию, до гори Оливної, послав тоді Ісус двох учеників,

2 глаголючи їм: **Ідїть у село, що перед вами, й зараз знайдете ослицю, привязану й осля з нею; одв'язавши, приведїть менї.**

3 І коли хто вам казати ме що, скажїть: **Що Господеві треба їх; зараз же відпустить їх.**

4 Се ж усе сталось, щоб справдилось, що промовив пророк, глаголючи:

5 Скажїть дочці Сионській: **Ось цар твій їде до тебе, тихий, сидячи на ослі й на осяті, синовї підяремної.**

6 Пійшовши ж ученики, вчинили, як звелїв їм Ісус,

7 і привели ослицю і осля, й положили на них одєжу свою, та й посадили Його верх неї.

⁸ Пребагато ж народу простилали одержу свою по дорозі; инші ж різали вітте з дерева і встилали дорогу.

⁹ Народ же, що йшов попереду й позаду, покликував, говорячи: Осанна сину Давидовому: Благословен грядущий в імя Господне; Осанна на вишинах.

¹⁰ А як увійшов Він у Єрусалим, здвигнувсь увесь город, говорячи: Хто се такий?

¹¹ Народ же казав: Се Ісус, пророк із Назарета Галилейського.

¹² І прийшов Ісус у церкву Божу, й повиганяв усіх, що продавали да торгували в церкві, й поперевертав столи в міняльників, і ослони в тих, що продавали голуби;

¹³ і рече до них: **Писано: Дом мій дом молитви звати меть ся; ви ж його зробили вертепом розбійників.**

¹⁴ І приходили до Него в церкві сліпі й криві, і сціляв їх.

¹⁵ Бачивши ж архиереї та письменники чудеса, що Він робив, і хлопят, що покликували в церкві, й казали: Осанна сину Давидовому, розлютувались,

¹⁶ і казали до Него: Чи чуєш, що оці кажуть? Ісус же рече їм: **Так. Хиба ви ніколи не читали: Що з уст немовляток і ссущих вирядив єси хвалу?**

¹⁷ І, покинувши їх, вийшов осторонь із города в Витанию, й пробував там.

¹⁸ Уранці ж, вертаючись у город, зголоднів.

¹⁹ І, побачивши одну смоківницю на дорозі, прийшов до неї, і нічого не знайшов на ній, тільки саме листе, і рече до неї: **Щоб ніколи з тебе овощу не було до віку.** І зараз усохла смоківниця.

²⁰ І бачивши ученики Його, здивувались, кажучи: Як зараз усохла смоківниця!

21 Ісус же, озвавшись, рече до них: **Істино глаголю вам: Коли б ви мали віру й не сумнились, ви б не тільки се смоківниці зробили, а коли б і сій горі сказали: Двигнись і кинь ся в море; станеть ся;**

22 **і все, чого ви просити мете в молитві, віруючи, одержите.**

23 А як прийшов Він у церкву, поприходили до Него, навчаючого, архиереї та старші людські, кажучи: **Якою властю робиш се? й хто дав тобі сю власть?**

24 Ісус же, озвавшись, рече їм: **Поспитаю вас і я про одну річ, про котру як скажете мені, то й я скажу вам, якою властю се роблю.**

25 **Хрещенне Йоанове звідкіля було: з неба, чи від людей?** Вони ж міркували собі, говорячи: Коли скажемо: З неба, то скаже нам: Чом же ви не вірували йому?

26 **коли ж скажемо: Від людей, то боїмо ся народу; всі бо мають Йоана за пророка.**

27 І, озвавшись, сказали Ісусові: **Не знаємо. Рече їм і Він: То й я не скажу вам, якою властю се роблю.**

28 **Ви ж як думаете? Чоловік мав двоє дітей; і, прийшовши до одного, рече: Дитино, йди сьогодні роби в винограднику моім.**

29 **Він же, озвавшись, сказав: Не хочу; опісля ж, одумавшись, пійшов.**

30 **І, прийшовши до другого, рече так само. Він же, озвавшись, сказав: Ійду, Господи; та й не пійшов.**

31 **Которий з двох уволів волю отця? Кажуть вони до Него: Первий. Рече їм Ісус: Істино глаголю вам: Що митники та блудниці попередять вас у царство Боже.**

32 **Прийшов бо Йоан до вас дорогою правди, й не вірували йому; митники ж та блудниці вірували**

йому; ви ж, бачивши, не одумались навпослі, щоб вірувати йому.

³³ Іншої приповіді послухайте: Був один чоловік господар, що насадив виноградник, і обгородив його тином, і викопав у йому винотоку, й збудував башту, й віддав його виноградарям, та й відїхав.

³⁴ Як же наблизила ся пора овощу, післав він слуги свої до виноградарів узяти овощі його.

³⁵ І, взявши виноградарі слуг його, одного побили, другого вбили, іншого ж укаменували.

³⁶ Знов післав він інші слуги, більш ніж перше, й зробили їм так само.

³⁷ На останок же післав до них сина свого, кажучи: Посоромлять ся сина мого.

³⁸ Виноградарі ж, побачивши сина, казали між собою: Се наслідник: ходімо вбємо його, та й заберемо наслідде його.

³⁹ І, взявши його, вивели геть з виноградника, та й убили.

⁴⁰ Як же прийде пан виноградника, то що зробить він виноградарям тим?

⁴¹ Кажуть вони до Него: Лютих люто погубить їх, а виноградник оддасть іншим виноградарям, що віддавати муть йому овощ пори своєї.

⁴² Рече до них Ісус: **Хиба ніколи не читали в писаннях: Камінь, що відкинули будівничі, сей став ся головою угла. Від Господа стало ся се, й дивне воно в очах наших?**

⁴³ Тим я глаголю вам: **Що відніметь ся од вас царство Боже, й дасть ся народові, що робити ме овощі його.**

⁴⁴ І хто впаде на сей камінь, розібеть ся; на кого ж він упаде, роздавить того.

⁴⁵ І вислухавши архиереї та Фарисеї приповіді

Його, догадалися, що про них говорить.

⁴⁶ І, шукаючи вхопити Його, опасували ся народу; бо мав Його за пророка.

22

¹ І, озвавшись Ісус, знов промовив до них приповідями, глаголючи:

² Уподобилось царство небесне чоловіку цареві, що нарядив весілле синові своєму;

³ і післав слуги свої кликати запрошених на весілле; і не схотіли прийти.

⁴ Знов післав інші слуги, говорячи: Скажіть запрошеним: Ось я обід мій наготовив; воли мої й годоване побито, і все налагоджене; ідіть на весілле.

⁵ Вони ж, занехавши, пійшли собі, один на хутір, другий до свого торгу;

⁶ а останні, взявши слуг Його, знущались із них, та й повбивали.

⁷ Цар же, почувши, прогнівив ся, й піславши військо своє, вигубив тих розбишак, і запалив город їх.

⁸ Рече тоді до слуг своїх: Весілле налагоджене, запрошені ж не були достойні.

⁹ Ійдіть же на розхідні шляхи, й кого знайдете, запрошуйте на весілле.

¹⁰ І вийшовши слуги ті на шляхи, зібрали всіх, кого знайшли, й лихих і добрих; і було весілле повне гостей.

¹¹ Цар же, ввійшовши подивитись на гості, побачив там чоловіка, не одягненого у весільню одежу;

¹² і рече до него: Друже, як се увійшов еси сюди, не мавши весільної одежі? Він же мовчав.

13 Рече тоді цар до слуг: Зв'язавши йому ноги й руки, візьміть його й викиньте в темряву надвірню; там буде плач і скреготанне зубів.

14 Багато бо званих, мало ж вибраних.

15 Тоді пішли Фарисеї, і радили раду, як би піймати Його на слові.

16 І висилають до Него учеників своїх з Іродіянами, говорячи: Учителю, знаємо, що ти правдивий еси, й на путь Божий правдою наставляєш, і ні про кого не дбаєш; бо не дивиш ся на лице людей.

17 Скажи ж тепер нам: Як тобі здаєть ся? годить ся давати данину кесареві, чи ні?

18 Постеріг же Ісус лукавство їх, і рече: **Що ви мене спокушуєте, лицеміри?**

19 **Покажіть мені гріш податковий.** Вони ж принесли йому денарія.

20 І рече до них: **Чие обличчє се й надпись?**

21 Кажуть йому: Кесареве. Тоді рече до них: **Віддайте ж кесареве кесареві, а Боже Богові.**

22 І, вислухавши, здивувались, і, лишивши Його, пішли.

23 Того ж дня приступили до Него Садукеї, що кажуть: нема воскресення, і питали Його,

24 говорячи: Учителю, Мойсей сказав: Коли хто вмере, не мавши дітей, то нехай брат його оженить ся з жінкою його, й воскресить насінне братові своєму.

25 Було ж у нас сім братів; і первий, оженившись, умер, і, не мавши насіння, покинув жінку свою братові своєму;

26 так само й другий брат, і третій, аж до семого.

27 Опісля ж усіх умерла й жінка.

28 Оце ж у воскресенню кому з сімох буде вона жінкою? всі бо мали її.

29 Озвав ся ж Ісус і рече до них: **Помиляєтесь ви, не знаючи писання, ані сили Божої.**

30 **Бо в воскресенню не женять ся, ні віддають ся, а будуть як ангели Божі на небі.**

31 **Про воскресенне ж мертвих хиба не читали, що сказано вам од Бога, глаголючого:**

32 **Я Бог Авраамів, і Бог Исааків, і Бог Яковів? Не єсть Бог Богом мертвих, а живих.**

33 **І, слухаючи народ, дивував ся наукою Його.**

34 **Фарисеї ж, почувши, що Він примусив Садукеїв мовчати, зібрались ради того.**

35 **І спитав один з них, учитель закону, спокушуючи Його й кажучи:**

36 **Учителю, котора заповідь велика в законї?**

37 **Ісус же рече йому: Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всею душею твоєю, і всею думкою твоєю.**

38 **Се перва й велика заповідь.**

39 **Друга ж подібна їй: Люби ближнього твого, як себе самого.**

40 **На сих двох заповідях увесь закон і пророки стоять.**

41 **Як же зібрались Фарисеї, питав їх Ісус,**

42 **глаголючи: Що ви думаете про Христа? чий Він син? Кажуть Йому: Давидів.**

43 **Рече Він до них: Як же се Давид зве Його в дусі Господом, говорячи:**

44 **Рече Господь Господеві моему: Сиди по правиці в мене, доки положу ворогів Твоїх підніжком ніг твоїх?**

45 **Коли ж Давид зве Його Господом, то як же Він син йому?**

46 **І ніхто не з'умів йому відказати ні слова, й ніхто з того часу не важив ся питати Його ніколи.**

23

- ¹ Рече тоді Ісус до народу, та до учеників своїх,
² глаголючи: На Мойсейових сідалищах посідали письменники та Фарисеї.
³ Тим усе, що скажуть вам держати, держіть і робіть; по ділам же їх не робіть: говорять бо, й не роблять.
⁴ Вяжуть бо тяжкі оберемки, що важко носити, й кладуть людям на плечі; самі ж і пальцем своїм не хочуть двигнути їх.
⁵ Усі ж діла свої роблять, щоб бачили їх люде: ширять філактерії свої, й побільшують поли в одязі своїй,
⁶ і люблять перші місця на бенкетах, і перші сідання по школах,
⁷ і витання на торгах, і щоб звали їх люде: Учителю, учителю.
⁸ Ви ж не зовіть ся учителями, один бо ваш учитель — Христос; усі ж ви брати.
⁹ І отця не звіть собі на землі, один бо Отець у вас, що на небі.
¹⁰ І не звіть ся наставниками, один бо в вас наставник — Христос.
¹¹ Більший же між вами нехай буде вам слугою.
¹² Хто ж нести меть ся вгору, принизить ся, а хто принизить ся, піjde вгору.
¹³ Горе ж вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що зачиняєте царство небесне перед людьми; ви бо не входите, й тих, що входять, не пускаєте ввійти.
¹⁴ Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що жерете дома вдовиць, й задля виду довго молитесь; тим ще тяжчий приймете осуд.
¹⁵ Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що проходите море й землю, щоб зробити одного

новівірця, і коли станеть ся, робите його сином пекла, удвоє гіршим вас.

16 Горе вам, проводирі сліпі, що кажете: Хто клясти меть ся церквою, нічого; хто ж покленеть ся золотом церковним, винуватий!

17 Дурні й сліпі: що бо більше: золото, чи церква, що освячує золото?

18 І: Хто клясти меть ся жертівнею, нічого; хто ж покленеть ся даром, що на ній, винуватий.

19 Дурні й сліпі: що бо більше: дар, чи жертівня, що освячує дар?

20 Оце ж, хто кленеть ся жертівнею, кленеть ся нею і всім, що зверху неї.

21 І хто кленеть ся церквою, кленеть ся нею й тим, що живе в ній.

22 І хто кленеть ся небом, кленеть ся престолом Божим і тим, хто сидить на нім.

23 Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що даєте десятину з м'яти, й кропу, й кмину, а залишили важніше в законі: суд, і милість, і віру. Се повинні були робити, да й того не залишати.

24 Проводирі сліпі, що відціджуєте комара, верблюда ж глитаєте.

25 Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що очищаєте зверху чашу й блюдо, у середині ж повні вони здирства та неправди.

26 Фарисею сліпий, очисти перш середину чаші й блюда, щоб і верх їх став ся чистий.

27 Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що подобитесь гробам побіляним, що зверху являють ся гарними, в середині ж повні кісток мертвих і всякої нечисти.

28 Так і ви зверху являєтесь людям праведні, в середині ж повні лицемірства та беззаконня.

29 Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри!
що будете гроби пророків та украшаєте пам'ятники праведників,

30 і мовляєте: Коли б ми були за часів батьків наших, не були б спільниками їх у крові пророків.

31 Сим же свідкуєте самі на себе, що ви сини тих, що вбивали пророків.

32 І ви доповнюєте міру батьків ваших.

33 Змії, кокло гадюче, як утічете від суду пекольного?

34 Тим же то ось я посилаю до вас пророків, і мудрців, і письменників, і одних з них повбиваєте та порозпинаєте, а інших бити мете по школах ваших, та гонити мете від города в город:

35 щоб упала на вас уся кров праведна, пролита на землі від крові Авеля праведного до крові Захарії, сина Варахіїноого, що вбили ви між церквою й жертівнею.

36 Істино глаголю вам: Все те прийде на кокло се.

37 Єрусалиме, Єрусалиме, що повбивав еси пророків, і покаменував посланих до тебе! скільки раз хотів я зібрати дітей твоїх, як курка збирає курчат своїх під крила, й не схотіли!

38 Оце ж оставляєть ся вам дом ваш пустий.

39 Глаголю бо вам: Не побачите мене віднині, аж поки скажете: Благословен грядущий в ім'я Господнє!

24

1 І, вийшовши Ісус, пійшов із церкви; і приступили ученики Його, показати Йому будівлю церковну.

2 Ісус же рече їм: Чи бачите се все? Істино глаголю вам: Не зостанеть ся тут камінь на камені, щоб не зруйновано.

³ Як же сидів на горі Оливній, поприходили до Него ученики самотою, кажучи: Скажи нам, коли се буде? й який знак Твого приходу й кінця світу?

⁴ І озвавшись Ісус, рече їм: **Гледіть, щоб хто не звів вас.**

⁵ Багато бо приходитьи ме в імя моє, кажучи: Я Христос; і зведуть многих.

⁶ Чути мете ж про війни й чутки военні; гледіть же, не тривожтесь; мусить бо все статись, та се ще не кінець.

⁷ Бо встане нарід на нарід і царство на царство, й буде голоднеча, й помір, і трус по місцях.

⁸ Все ж се почин горя.

⁹ Тоді видавати муть вас на муки, й вбивати муть вас; і зненавидять вас усі народи задля імя мого.

¹⁰ І тоді поблазнять ся многі, й видавати муть одно одного, й ненавидіти муть одно одного.

¹¹ І багато лжепророків устане, й зведуть многих.

¹² І задля намноженого беззаконня, прохолоне любов многих.

¹³ Хто ж видержить до останку, той спасеть ся.

¹⁴ І проповідувати меть ся євангелія царства по всій вселенній на свідкуванне всім народам; і тоді прийде кінець.

¹⁵ Оце ж, як побачите гидоту спустіння, що сказав Даниїл пророк, стоячу на місці святаму (хто читає, нехай розуміє),

¹⁶ тоді, хто в Юдеї, нехай втікає на гори;

¹⁷ хто на криші, нехай не злазить узяти що з хати своєї;

¹⁸ і хто в полі, нехай не вертаєть ся назад узяти одєжу свою.

¹⁹ Горе ж важким і годуючим під той час!

20 Моліть ся ж, щоб не довелось вам утікати зимою, ані в суботу:

21 буде бо тоді мука велика, якої не було від настання сьвіту до сього часу, й не буде.

22 І коли б тих днів не вкорочено, то жодне б тіло не спасло ся; тільки ж задля вибраних укорочені будуть дні тиї.

23 Тоді, коли хто вам скаже: Дивись, ось Христос, або онде; не йміть віри.

24 Устануть бо лжехристи й лжепророки, й давати муть ознаки великі й дива, щоб, коли можна, звести й вибраних.

25 Оце ж наперед сказав я вам.

26 Коли ж скажуть вам: Ось він у пустині; не виходьте; Ось він у коморах; не діймайте віри.

27 Бо, як блискавка виходить зі сходу та сяє аж до заходу, так буде й прихід Сина чоловічого.

28 Де бо є труп, там збирати муть ся вірли.

29 І зараз після горя днів тих сонце померкне, й місяць не давати ме сьвітла свого, й зорі попадають із неба, й сили небесні захитають ся.

30 І тоді явить ся ознака Сина чоловічого на небі; й тоді заголосять усі роди землі, і побачять Сина чоловічого, грядущого на хмарах небесних із силою й славою великою.

31 І пішле він ангели свої з голосним гуком трубним, і позбирають вони вибраних його від чотирох вітрів, од кінців неба до кінців його.

32 Від смоківниці ж навчить ся приповісти: Коли вже вітте її стане м'яжке й пустить листе, знайте, що близько літо.

33 Так само й ви: як оце все побачите, відайте, що близько під дверима.

34 Істино глаголю вам: Не перейде рід сей, як усе теє станеть ся.

35 Небо й земля перейде, слова ж мої не перейдуть.

36 Про день же той і годину ніхто не знає, ні ангели небесні, тільки сам Отець мій.

37 Як же дні Ноеві, так буде й прихід Сина чоловічого.

38 Бо, як були за днів перед потопом, що їли, й пили, женились, і віддавались, аж до дня, коли увійшов Ной у ковчег,

39 та й не знали, аж прийшла повідь і поносила всіх; так буде й прихід Сина чоловічого.

40 Тоді буде двоє в полі; один візьметь ся, а один зоставить ся.

41 Дві молоти муть на жорнах; одна візьметь ся, а одна зоставить ся.

42 Ото ж пильнуйте, бо не знаєте, котрої години Господь ваш прийде.

43 Се ж відайте, що коли б господар знав, у яку сторожу прийде злодій, то пильнував би, та й не попустив би підкопати хати своєї.

44 Тим же й ви будьте готові; бо тієї години, як і не думаєте, Син чоловічий прийде.

45 Який єсть вірний слуга й розумний, що поставив пан його над челяддю своєю, щоб роздавав їй харч у пору?

46 Щасливий той слуга, котрого, прийшовши пан його, застане, що робить так.

47 Істино глаголю вам: Що поставить його над усім добром своїм.

48 А которий лукавий слуга казати ме в серці своїм: Забарить ся мій пан прийти,

49 та й зачне бити своїх товаришів, та їсти й пити з п'яницями;

⁵⁰ то прийде пан того слуги дня, якого не сподівається ся, і години, якої не відає,

⁵¹ та й відлучить його, й долю його з лицемірами положить: там буде плач і скреготанне зубів.

25

¹ Тоді уподобить ся царство небесне десяти дівчатам, що, взявши каганці свої, вийшли назустріч женихові.

² Пять же були з них розумні, а пять необачні.

³ Котрі необачні, взявши каганці свої, не взяли з собою олії.

⁴ Розумні ж узяли олії в пляшечки свої з каганцями своїми.

⁵ Як же жених барив ся, задрімали всі, та й послули.

⁶ О півночі ж постав крик: Ось жених йде; виходьте назустріч йому!

⁷ Тоді повставали всі дівчата тиї, та й украсили каганці свої.

⁸ Необачні ж казали до розумних: Дайте нам олії вашої, бо каганці наші гаснуть.

⁹ Відказали ж розумні, говорячи: Щоб не стало нам і вам; а йдіть лучче до тих, що продають, та й купіть собі.

¹⁰ Як же йшли вони купувати, прийшов жених; і що були готові, увійшли з ним на весілле; і зачинено двері.

¹¹ Опісля ж приходять і другі дівчата, та й кажуть: Господи, Господи, відчини нам.

¹² Він же, озвавшись, рече: Истино глаголю вам: Не знаю вас.

¹³ Отим же то пильнуйте, бо не знаєте дня, ні години, коли Син чоловічий прийде.

14 Бо, як чоловік, відіжджаючи, прикликав слуги свої, і передав їм достатки свої,

15 і одному дав п'ять талантів, другому два, іншому ж один, кожному по його сназі, та й відіхав зараз.

16 Пійшовши ж той, що взяв п'ять талантів, орудував ними, й придбав других п'ять талантів.

17 Так само й той, що два, придбав і він других два.

18 Той же, що взяв один, пішовши, закопав у землю, і сховав срібло пана свого.

19 По довгому ж часу, приходить пан слуг тих, і бере перелік із них.

20 І, приступивши той, що взяв п'ять талантів, приніс і других п'ять талантів, говорячи: Пане, п'ять талантів мені передав еси; ось других п'ять талантів придбав я ними.

21 Рече ж до него пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був еси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радість пана твого.

22 Приступивши ж і той, що взяв два таланти, сказав: Пане, два таланти мені передав еси; ось других два таланти придбав я ними.

23 Рече до него пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був еси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радість пана твого.

24 Приступивши ж і той, що взяв один талант, сказав: Пане, знав я тебе, що жорстокий еси чоловік, що жнеш, де не сїяв, і збираєш, де не розсипав;

25 і, злякавшись, пішов та сховав твій талант у землі. Оце ж маєш твоє.

26 Озвав ся ж пан його й рече до него: Лукавий слуго й лїнівий, знав еси, що жну, де не сїяв, і збираю, де не розсипав:

27 так треба було оддати срібло моє міняльникам,

і, прийшовши, взяв би я своє з лихою.

28 Візьміть же від него талант, та дайте тому, що має десять талантів.

29 Кожному бо маючому всюди дасть ся, і надто мати ме; у немаючого ж, і що має, візьметь ся від него.

30 І викиньте слугу нікчемного у темряву надвірню: там буде плач і скреготанне зубів.

31 Як же прийде Син чоловічий у славі своїй, і всі сьвяті ангели з ним, тоді сяде він на престолі слави своєї;

32 і зберуть ся перед него всі народи; й відлучить він їх одних од других, як пастух одлучує овець од козлів;

33 і поставить овець по правиці в себе, а козлів по лівиці.

34 Тоді скаже царь тим, що по правиці в него: Прийдіть, благословенні Отця мого, осягніть царство, приготовлене вам од оснвання сьвіту.

35 Бо я голодував, а ви дали мені їсти; жаждував, і напоїли мене; був чуженицею, і прийняли мене;

36 нагий, і з'одягли мене; недугував, і одвідали мене; був у темниці, і прийшли до мене.

37 Озвуть ся тоді до него праведні, кажучи: Господи, коли ми бачили тебе голодного, та й накормили? або жадного, та й напоїли?

38 Коли ж бачили тебе чуженицею, та й прийняли? або нагим, та й з'одягли?

39 Коли ж бачили тебе недужим, або в темниці, та й прийшли до тебе?

40 І озвавшись цар, промовить до них: Истино глаголю вам: Скільки раз ви чинили се одному з сих братів моїх найменших, мені чинили.

41 Тоді скаже він і до тих, що по лівиці: Ідіть од мене, прокляті, ув огонь вічний, приготовлений

дияволові та ангелам його:

⁴² бо я голодував, і не дали ви мені їсти; жаждував, і не напоїли мене;

⁴³ був чуженицею, і не прийняли мене; нагим, і не з'одягли мене; недужим і в темниці, і не одвідали мене.

⁴⁴ Тоді озвуться до нього й сі, кажучи: Господи, коли ми бачили тебе голодного, або жадного, або чуженицею, або нагого, або недужого, або в темниці, та й не послужили тобі?

⁴⁵ Озвуться тоді до них і промовить, глаголючи: Істино глаголю вам: Скільки раз не чинили ви сього одному з сих найменших, і мені не чинили.

⁴⁶ І пійдуть сі на вічні муки, а праведні на життє вічне.

26

¹ І сталося, як скінчив Ісус, усі ці слова, рече до учеників своїх:

² Ви знаєте, що через два дні буде пасха, й Сина чоловічого видадуть на розп'яттє.

³ Тоді зібрались архиєреї, та письменники, та старші людські у двір до архиєрея, на прізвище Каяфи,

⁴ і радились, щоб узяти Ісуса підступом і вбити.

⁵ Та казали: Тільки не в сьвято, щоб не було бучі між народом.

⁶ Як же був Ісус у Витанії в господі в Симона прокаженого,

⁷ приступила до Него жінка, маючи посудинку предорогого мира, та й злила на голову Йому, як сидів за столом.

⁸ Побачивши ж ученики Його, сердились, кажучи: На що така втрата?

⁹ Можна бо було се миро продати дорого та дати вбогим.

¹⁰ Зрозумівши ж Ісус, рече до них: **Що ви смутите жінку? діло бо добре вчинила на мені.**

¹¹ **Всякого бо часу маєте вбогих із собою, мене ж не всякого часу маєте.**

¹² **Зливши бо вона миро се на тіло моє, на погребенне моє зробила.**

¹³ **Істино глаголю вам: Де б ні проповідувалась євангелія ся по всьому сьвіту, казати меть ся й те, що зробила оця, на спомин її.**

¹⁴ Тоді, пійшовши один з дванайцятьох, на ймя Юда Іскаріотський, до архиереїв,

¹⁵ **каже: Що хочете дати мені, а я вам видам Його?** Вони ж поставили йому трийцять срібняків.

¹⁶ **І з того часу шукав нагоди, щоб Його видати.**

¹⁷ У первий же день опріснотний приступили ученики до Ісуса, кажучи Йому: **Де хочеш, щоб приготували Тобі їсти пасху?**

¹⁸ Він же рече: **Йдіть у город до оттакого, та скажіть йому: Учитель рече: Час мій близько; у тебе зроблю пасху з учениками моїми.**

¹⁹ **І зробили ученики, як повелів їм Ісус; і приготували пасху.**

²⁰ **Як же настав вечір, сів Він за столом із дванайцятьма.**

²¹ **І, як вони їли, рече: Істино глаголю вам, що один з вас зрадить мене.**

²² **І, засумівши тяжко, почали говорити до Него кожен з них: Аже ж не я, Господи?**

²³ **Він же, озвавшись, рече: Хто вмочає зо мною руку в миску, той зрадить мене.**

²⁴ **Син чоловічий іде, як писано про Него; горе ж чоловікові тому, що Сина чоловічого зрадить! Добре**

було б йому, коли б не родив ся чоловік той.

25 Озвав ся ж Юда, зрадник Його, й каже: Аже ж не я, учителю? Рече до него: **Ти сказав єси.**

26 Як же вони їли, взявши Ісус хліб і поблагословивши, ламав, і давав ученикам, і рече: **Прийміть, їжте: се єсть тіло мое.**

27 І, взявши чашу, й оддавши хвалу, подав їм, глаголючи: **Пийте з неї всі;**

28 **се бо єсть кров моя нового завіту, що за многих проливаєть ся на оставленне гріхів.**

29 Глаголю ж вам: **Що не пити му від нині з сього плоду винограднього аж до дня того, коли його пити му з вами новим у царстві Отця мого.**

30 І засьпівавши вони, вийшли на гору Оливну.

31 Тоді рече до них Ісус: **Всі ви поблазнитесь мною сієї ночі. Писано бо: Поражу пастиря, і розсиплють ся вівці стада.**

32 **По воскресенню ж моїм попереджу вас у Галилею.**

33 Озвав ся ж Петр і каже до Него: **Хоч усі поблазнять ся Тобою, я ніколи не зблазнюсь.**

34 Рече до него Ісус: **Истино глаголю тобі: Що сієї ночі, перше ніж півень запіє, тричі відречеш ся мене.**

35 Каже йому Петр: **Хоч би мені з Тобою і вмерти, не відречусь Тебе. Так і всі ученики казали.**

36 Тоді приходить з ними Ісус на врочище* Гетсиман, і рече до учеників: **Сидіть тут, поки, пійшовши, помолюсь оттам.**

37 І взяв із собою Петра та двох синів Зеведевих, і почав скорбіти та вдаватись у тугу.

38 Тоді рече до них: **Тяжко сумна душа моя аж до смерті. Підождіть тут, і не спіте зо мною.**

39 І пройшовши трохи далій, припав лицем своїм,

* **26:36** Місце.

молячись і глаголючи: **Отче мій, коли можна, нехай мимо йде від мене чаша ся; тільки ж не як я хочу, а як Ти.**

40 І приходить до учеників, і знаходить їх сплячих, і рече до Петра: **Так не змогли ви однієї години попилувати зо мною?**

41 **Пильуйте та моліть ся, щоб не ввійшли в спокусу. Дух то охочий, тіло ж немощне.**

42 Знов, удруге відійшовши, молив ся, глаголючи: **Отче мій, як не може ся чаша мимо йти від мене, коли не пити му її, нехай станеть ся воля твоя.**

43 І, прийшовши, знаходить їх знов сплячих, були бо очі в них важкі.

44 І, zostавивши їх, пійшов ізнов, і моливсь утретє, промовляючи те ж саме слово.

45 Тоді приходить до учеників своїх, і рече їм: **Спіть уже й спочивайте, ось настиг час, і Син чоловічий буде виданий у руки грішникам.**

46 **Уставайте, ходімо: ось наближуєть ся зрадник мій.**

47 Ще він говорив, коли се Юда, один з дванайцяти, приходить, а з ним багато народу з мечами й дручем, од архиереїв та старших людських.

48 Зрадник же Його дав знак їм, кажучи: **Кого я поцілую, той і єсть він: беріть його.**

49 І, зараз приступивши до Ісуса, каже: **Радуй ся, учителю; та й поцілував Його.**

50 Ісус же рече йому: **Друже, чого прийшов еси?** Тоді, приступивши, наложили руки на Ісуса, та й узяли Його.

51 І ось один з тих, що з Ісусом, простягнувши руку, вихопив меча свого, й, вдаривши слугу архиерейського, відтяв йому вухо.

52 Тоді рече до него Ісус: **Верни меч твій в місце**

Його: всі бо, що візьмуть ся за меч, од меча погинуть.

⁵³ Або думаєш, що не міг би нині вблагати Отця мого, й приставив би мені більш дванадцяти легионів ангелів?

⁵⁴ Як же тоді справдились би писання, що так мусить статись?

⁵⁵ Тієї ж години рече Ісус до народу: Чи се як на розбійника вийшли ви з мечами та киями, брати мене? Щодня сидів я в вас, навчаючи в церкві, і не брали мене.

⁵⁶ Се ж усе стало ся, щоб справдились писання пророчі. Тоді всі ученики, покинувши Його, повтікали.

⁵⁷ Вони ж, узявши Ісуса, повели Його до Каяфи архиерея, де письменники та старші зібрались.

⁵⁸ Петр же йшов слідом за Ним оддалеки до двору архиерейського, і, ввійшовши в двір, сів із слугами, щоб бачити кінець.

⁵⁹ Архиереї ж, і старші, і вся рада шукали кривого свідчення на Ісуса, щоб Його вбити,

⁶⁰ і не знайшли. І коли багато лжесвідків поприходило, не знайшли. Опісля ж, приступивши два лжесвідки,

⁶¹ говорили: Сей казав: Я можу зруйнувати церкву Божу, й за три дні збудувати її.

⁶² І, вставши архиерей, каже до Него: Нічого не відказуєш, що сі проти Тебе свідкують?

⁶³ Ісус же мовчав. І, озвавшись архиерей, каже до Него: Заклинаю Тебе Богом живим, щоб сказав нам, чи Ти еси Христос, Син Божий?

⁶⁴ Рече йому Ісус: Ти сказав еси. Тільки ж глаголю вам: Від нині побачите Сина чоловічого, по правиці сили, й грядущого на хмарах небесних.

⁶⁵ Тоді архиерей роздер одежу свою, кажучи: Ось

сказав хулу; на що нам іще свідків? Ось тепер чули хулу Його;

⁶⁶ як вам здаєть ся? Вони ж, озвавшись, сказали: Винен єсть смерти.

⁶⁷ Тоді плювали в лице Йому, й били по щоках Його, і знущались із Него,

⁶⁸ кажучи: Проречи нам, Христе, хто се вдарив Тебе?

⁶⁹ Петр же знадвору сидів у дворі. І приступила до него одна дівчина, кажучи: І ти був з Ісусом Галилейським.

⁷⁰ Він же відрік ся перед усіма, кажучи: Не знаю, що говориш.

⁷¹ Як же вийшов він до воріт, побачила його друга, та й каже до тих, що там були: І сей був з Ісусом Назарейським.

⁷² І знов одрік ся він, кленучись: Що не знаю чоловіка.

⁷³ Трохи ж згодом, приступивши ті, що стояли, кажуть Петрові: Справді й ти еси з них, бо й твоя говірка виявляє тебе.

⁷⁴ Тоді почав він проклинатись та клястись: Що не знаю чоловіка. І зараз півень запіяв.

⁷⁵ І згадав Петр слово Ісуса, промовлене до него: **Що перше ніж півень запіє, тричі відречеш ся мене.** І, вийшовши геть, плакав гірко.

27

¹ Як же настав ранок, зробили раду всі архиєреї й старші людські на Ісуса, щоб убити Його;

² і, звязавши Його, повели тай передали Його Понтийському Пилату, ігемонові.

³ Тоді, побачивши Юда, зрадник Його, що Його осуджено, розкавав ся, і вернув трийцять срібняків архиєреям та старшині,

⁴ кажучи: Згрішив я, зрадивши кров невинну. Вони ж сказали: Що нам до того? ти побачиш.

⁵ І, покинувши він срібняки в церкві, вийшов і відійшовши, повісив ся.

⁶ Архиереї ж, взявши срібняки, сказали: Не годить ся класти їх у скарбоню, бо се ціна крові.

⁷ Зробивши ж раду, купили за них ганчарське поле, щоб ховати на йому захожих.

⁸ Через се зветь ся поле се Криваве Поле по сей день.

⁹ Тоді справдилось, що сказав Єремія пророк, глаголючи: І взяли вони трийцять срібняків, ціну цінного, котрого цінено з синів Ізраїля,

¹⁰ і дали їх на ганчарське поле, як повелїв мені Господь.

¹¹ Ісус же стояв перед ігемоном; і питав Його ігемон, кажучи: Чи Ти цар Жидівський? Ісус же рече йому: **Ти сказав єси.**

¹² А, як винуватили Його архиереї та старші, не відказував нічого.

¹³ Тоді каже до Него Пилат: Хиба не чуєш, скільки свідкують на Тебе?

¹⁴ І не відказав Він йому ні на одно слово, так що ігемон вельми дивував ся.

¹⁵ На сьвято ж звик був ігемон одпускати народові одного в'язника, котрого вони хотіли.

¹⁶ Мали ж тоді знаного в'язника, на прізвище Вараву.

¹⁷ Як же вони зібрались, сказав їм Пилат: Кого хочете, щоб одпустив вам: Вараву, чи Ісуса, на прізвище Христа?

¹⁸ Знав бо, що через зависть видали Його.

¹⁹ Як же сидів він на судищі, прислала до него жінка його кажучи: Нічого тобі й праведнику сьому;

багато бо терпіла я сьогодні вві сні через Него.

20 Архiereї ж і старші напустили народ, щоб випросили Вараву, Ісуса ж убили.

21 Озвав ся ж ігемон і рече до них: Кого хочете з двох, щоб випустив вам? Вони ж сказали: Вараву.

22 Каже до них Пилат: Що ж оце робити му з Ісусом, на прізвище Христом? Кажуть йому всі: Нехай буде розпятий.

23 Ігемон же каже: Що бо злого зробив? Вони ж кричали ще гірш: Нехай буде розпятий.

24 Бачивши ж Пилат, що нічого не вradить, а ще більш росте буча, взявши води, помив руки перед народом, і каже: Невинен я крові праведника сього; ви побачите.

25 І, озвавшись увесь народ, сказав: Кров Його на нас і на діти наші.

26 Тоді відпустив їм Вараву; Ісуса ж, побивши, передав, щоб розпято Його.

27 Тоді воїни ігемонові, взявши Ісуса на судище, зібрали на Него всю роту.

28 І, роздягнувши Його, накинули на Него червоний плащ;

29 і, сплївши вінець із тернини, положили на голову Йому, а тростину в правицю Його; і кидаючись на коліна перед Ним, насміхались із Него, кажучи: Радуй ся, царю Жидівський!

30 І, плюючи на Него, брали тростину, й били по голові Його.

31 І, як насміялись із Него, зняли з Него плащ, і наділи на Него одержу Його, й повели Його на розпятьте.

32 Виходячи ж, знайшли чоловіка Киринейського, на ймя Симона; сього заставили нести хрест Його,

33 І прийшовши на врочище (місце) Голгота, чи то б сказати Черепове місце,

34 дали Йому пити оцту, змішаного з жовчю; і, покуштувавши, не хотів пити.

35 Розп'явши ж Його, поділили одягу Його, кинувши жереб, щоб справдилось, що сказав пророк: Поділили собі шати мої, й на одягу мою кинули жереб.

36 І, посідавши, стерегли Його там;

37 і прибили над головою Його написану вину Його: Се Ісус, цар Жидівський.

38 Тоді розп'ято з Ним двох розбійників, одного по правиці, а другого по лівиці.

39 Мимойдучі ж хулили Його, киваючи головами своїми,

40 і кажучи: Ти, що руйнуєш церкву, й за три дні будуєш її, спаси ся сам. Коли ти Син Божий, зійди з хреста.

41 Так само ж і архиереї, насміхаючись із письменниками та старшими, казали:

42 Інших спасав, а себе не може спасти. Коли Він царь Ізраїльський, нехай тепер зійде з хреста, й ввіруємо в Него;

43 Він уповав на Бога; нехай тепер визволить Його, коли хоче Його; казав бо: Я Син Божий.

44 Так само й розбійники, що були розп'яті з Ним, докоряли Йому.

45 Від шостої ж години настала темрява по всій землі до години девятої.

46 Коло девятої ж години покликнув Ісус великим голосом, глаголючи: **Ілі, Ілі лама савахтані; те єсть: Боже мій, Боже мій, чом мене покинув еси?**

47 Деякі ж, що там стояли, почувши, казали: Що Ілію кличе сей.

48 І зараз, побігши один із них, і взявши губку, сповнивши оцтом і, настромивши на тростину, поїв Його.

49 Останні ж казали: Нехай; побачимо, чи прийде Ілия спасати Його.

50 Ісус же, знов покликнувши великим голосом, зітхнув духа.

51 І ось завіса церковня роздерлась надвоє од верху до низу, й земля затрусилась, і скелі порозпадались;

52 і гроби порозкривались; і многі тіла сьвятих уопшних повставали,

53 і, вийшовши з гробів після воскресення Його, поприходили у сьвятий город, і показались многим.

54 Сотник же да ті, що були з ним і стерегли Ісуса, побачивши трус і те, що сталося, полякались тяжко, кажучи: Справді, Божий Син був сей.

55 Було там багато й жінок, що оддалеки дивились, котрі прийшли слідом за Ісусом із Галилеї, служачи Йому.

56 Між ними була Марія Магдалина, й Марія, мати Якова та Йосііна, й мати синів Зеведеєвих.

57 Як же настав вечір, прийшов чоловік заможний з Ариматеї, на ймя Йосиф, що й сам учив ся в Ісуса.

58 Сей, приступивши до Пилата, просив тіла Ісусового. Тоді Пилат і звелів оддати тіло.

59 І взявши тіло Йосиф, обгорнув його плащеницею чистою,

60 положив його у новім своїм гробі, що висік у скелі; й прикотивши великого каменя до дверей гробу, одійшов.

61 Була ж там Марія Магдалина й друга Марія, і сиділи навпроти гроба.

62 Завтрішнього ж дня, що після пятниці, зібрались архиереї та Фарисеї до Пилата,

⁶³ кажучи: Пане, згадали ми, що той обманщик казав, ще живий: Через три дні встану.

⁶⁴ Звели ж оце стерегти гроба до третього дня, щоб прийшовши ученики Його в ночі, не вкрали Його, й не сказали народові: Устав із мертвих; і буде остання омана гірша першої.

⁶⁵ Сказав же їм Пилат: Маєте сторожу: йдїть забезпечте, як знаєте.

⁶⁶ Вони ж, пійшовши, забезпечили грїб, запечатавши камїнь, із сторожею.

28

¹ Після ж вечора субїтнього, як почало свитати в одну із субїт, прийшла Марія Магдалина та друга Марія подивитись на грїб.

² І ось трус великий став ся, ангел бо Господень, зїйшовши з неба, прийшов, відкотив камїнь від дверей, і сїв на нїм.

³ Був же вид його як блискавиця, й одежа його біла як снїг.

⁴ Од страху ж його затрусились ті, що стерегли його, й стали наче мертві.

⁵ Озвав ся ж ангел і рече до жінок: Не лякайтесь, знаю бо, що Ісуса розп'ятого шукаєте.

⁶ Нема Його тут; устав бо, як казав. Ідїть подивить ся на місце, де лежав Господь.

⁷ І хутко вертайтесь і скажіть ученикам Його, що встав із мертвих, і ось попередить вас у Галилею; там Його побачите: Ось я вам сказав.

⁸ І, вийшовши хутко від гробу із страхом і великою радістю, побігли сповїстити учеників Його.

⁹ Як же йшли вони сповїщати учеників Його, аж ось Ісус зустрїв їх, глаголючи: **Радуйте ся:** Вони ж,

приступивши, обняли ноги Його, й поклонились Йому.

10 Тоді рече до них Ісус: **Не лякайтесь; ійдіть сповістіть братів моїх, щоб ійшли в Галилею; і там мене побачять.**

11 Як же йшли вони, аж ось деякі з сторожі, прийшовши в город, сповістили архиереїв про все, що сталося.

12 І, зібравшись вони з старшими й зробивши раду, дали доволі срібняків воїнам,

13 говорячи: Кажіть, що ученики Його в ночі прийшовши вкрали Його, як ми спали.

14 І як дочуєть ся про се ігемон, ми вговоримо його, й вас безпечними зробимо.

15 Вони ж, узявши срібняки, зробили, як їх навчено; й рознеслось слово се у Жидів аж до сього дня.

16 Одинайцять же учеників пійшли в Галилею, на гору, куди повелїв їм Ісус.

17 І, побачивши Його, поклонились Йому; інші ж сумнились.

18 І, приступивши Ісус, промовив до них, глаголючи: **Дана мені всяка власть на небі й на землі.**

19 **Ійдіть же навчайте всі народи, хрестячи їх в імя Отця, і Сина, й сьвятого Духа,**

20 **навчаючи їх додержувати всього, що я заповідав вам; і ось я з вами по всі дні, до кінця сьвіта. Амінь.**

Біблія свободи
The Holy Bible in Ukrainian, Freedom Bible updated
from translation by P. Kulish and I. Pulyu

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

Contributor: Ivan Semenovych Nechui-Levytsky, Ivan Pavlovych Pulyu

Повідомте про помилки тут: <https://forms.gle/PAo2uKZqCNnoZGDe7>

2025-02-05

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 May 2026 from source
files dated 12 Dec 2025

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358